ATILIM

Kurucusu İ. Bilen

Yıl 11, sayı 3 (123)

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi organı

1 Mart 1984

Bütün ülkelerin proleterleri birleşiniz!

Amerika'ya üs değil, işsize iş, köylüye toprak!

Evren-Özal ikilisini durdurun!

Özal "iki ayda yılların işini yaptık" diyor. Doğru söylüyor. İşçinin, köylünün, küçük esnafın, memurun cebine kimse şimdiye kadar bu kadar çok el uzatmadı. Kimse şimdiye kadar halktan kesilen vergilerle, binbir zahmetle kurulmuş devlet fabrikalarını, belediye işletmelerine kadar tüm kamu ekonomik kuruluşlarını yerli ve yabancı tekellere armağan edecek bir yasayı çıkaramadı. Kimse şimdiye kadar, yüzünü Vaşington'a dönüp "Ortadoğu'da yeni bir rol oynamaya hazırız" diye açıklama yapmaya cesaret edemedi. Hiçbir hükümet döneminde cezaevinde politik tutuklular topluca işkenceyle ve yakılarak öldürülmedi. Ve hiçbir hükümete şimdiye kadar emperyalizm ve yerli holdingler bu kadar açık bono, bu kadar büyük destek vermediler. Hiçbir hükümetin içinde bunlar bu kadar çok yuvalanamadılar.

İşte Evren ve öteki cuntacı generallerin, şimdiki ordu başlarının "eserleri" budur. 12 Eylül devirmesi tam da bunun için yapıldı. Komünistler, öteki sol güçler, ulusal, demokratik güçler, Amerikan emperyalizminin, işbirlikçi oligarşinin bu halk düşmanı amaçlarına ulaşmasına engel olmasınlar diye yapıldı.

İşçiler, yurtsever aydınlar,

Önderlerinizi ya tutukladılar ya da politik haklarını ellerinden aldılar, örgütlerinizi kapattılar, sendikal haklarınızı yokettiler. Gazetelerimizi susturdular, güçlerimizi dağıttılar. Durum zordur. Süngü tepemizdedir.

Ama beklersek, şu ya da bu seçimde oy atmakla durumun yavaş da olsa giderek düzeleceğini sanırsak, yarın daha da kötü olacaktır.

Amerikan tekelleri yola çıktılar, geliyorlar. Fabrikalarımıza, tarlalarımıza demir atmaya, ülkeyi baştan başa kurutmaya geliyorlar. Pentagon'da Türk askerini İran'a, Irak'a sürmenin planları çoktan bağlandı. Kaliforniya'daki fabrikalarda Türkiye'ye yerleştirilecek Perşing'lerin üretimine geçildi bile. Özal, İMF'ye, Amerikan tekellerine daha en az 5 yıl işçi ücretlerinin, taban fiyatlarının, enflasyonun altında tutulmaya devam edileceğine çoktan söz verdi.

Arkası 10. sayfada

Görevlere yeni yaklaşım ve Atılım

TKP MK Genel Sekreteri Haydar KUTLU

MK 1. Plenumu, 5. Kongre için öne koyduğu görevleri somut kararlara bağladı. Uygulama başlamıştır. Daha şimdiden parti yaşamındaki canlılık dışa yansıyor. Yerel seçimlerde ne yapacağız, genel af kampanyasını nasıl yürüteceğiz, örgütlenmede öncelikler ne, ideolojik çalışmaları nasıl iyileştireceğiz? Bu ve öteki tüm pratik görevlerin çözüm yolları, artık eskisinden farklı olarak çok daha düzenli, plânlı ve merkezi yönlendirme altında yürütülmeye başlandı. Bu kendini her geçen gün daha iyi hissettirecektir.

Atılım'ın geçen sayısında yer alan bir parti örgütünün üyelik yenileme kararımız üzerine yazdığı mektup, kadrolarımızın psikolojisinde ortaya çıkan derin değişimi çok iyi yansıtıyor. İşe koyulmak... Parti kadroları, 5. Kongre çizgisinde, yeni parti programında kendilerine artık güvenilir bir kılavuz bulmuşlar ve işte bu dönüm noktasından aldıkları güçle işe koyulmuşlardır. MK 1. Plenumu Kongre çizgisine bu ruhla yaklaşmış ve bize lâf değil iş gerektiğini göstermiştir.

Bu yaklaşım, hem dünyadaki gergin durumun, hem ülkemizdeki bunalımın öne çıkardığı ivedi görevlerle tam bir uyum içindedir. Şimdi her yoldaş, yapılanlara büyük değer veriyor. Ama, her şey en mükemmel olarak elbette yapılamadı. Parti çizgimizde derinleştirilecek çok yan var. Yeterince yanıtlanmamış sorunlara açık yanıtlar vermemiz gerek.

Arkası 11. sayfada

Zindanları boşaltalım!

Türkiye çapında yükselen bu gür ses, dalga dalga yayılan genel politik af istemi önümüzdeki dönemde birçok gelişmeyi belirlemeye adaydır.

Eğer af istemi böylesi yaygınlaşmışsa, bunun nedeni, Türkiye'nin dünyada politik tutuklu sayısı bakımından ön sıralarda yer almasındandır. 12 Eylül'den bu yana politik nedenlerle yalnızca gözaltına alınanların sayısı 250 binin üzerindedir. Politik nedenlerle onbinlerce insan yargılandı, hüküm giydi. Üç binin üzerinde idam cezası söz konusudur. Politik nedenlerle tutuklananlar, işkencelerde öldürülmektedir. Politik tutuklular, her an tutukevlerinde imha edilmek tehlikesiyle karşı karşıyadır. O nedenle, işbirlikçi oligarşinin getirmeye kalkıştığı "kader kurbanı-rejim karşıtı" ikilemi, her türlü nesnel dayanaktan yoksundur.

"Rejim karşıtı" denilenler, kimlerdir? Örneğin, TKP davalarında yargılananlardır "Biz Amerikan uşaklığına karşıyız. Barış ve demokrasi istiyoruz. İşçi sınıfının, emekçi halkın insanca yaşamasını istiyoruz" diyenlerdir. Halkın en ivedi, en yakıcı sorunlarını mahkeme kürsülerinde yiğitçe savunanlardır. O nedenle işbirlikçi oligarşinin "kader kurbanı-rejim karşıtı" ikileminin içyüzünü açığa vurmak, af isteyen herkesin görevidir.

Eğer politik af istemi böylesi yaygınlaşmışsa, bunun nedeni, halkın demokrasi istemesidir. Bu istem, yığınların faşist rejime karşı tepkisinin dışa vuruş biçimidir. Türkiye'

Arkası 10. sayfada

NECMETTİN BÜYÜKKAYA, YILMAZ DEMİR, HALİL ÇATAK, REMZİ AYTÜRK, AHMET BAYIK, HİKMET YILDIRIM, SALİH KAVAK

Diyarbakır tutukevinde faşist katiller tarafından 6 Ocak 1984 günü işkenceyle öldürüldüler.

Aynı gün komandoların saldırısına uğrayan, MEHDİ ZANA ve ALİ İHSAN ÇELİK'in durumu açıklığa kavuşmadı. TKP, tüm ilerici, yurtsever insanları bu cinayetleri protesto etmeye, öteki tutukluların durumunun açıklığa kavuşturulması için çaba göstermeye çağırıyor. TKP, tüm halkımızı, Diyarbakır'da, Metris. de ve Mamak'da süren direnişlere omuz vermeye çağırıyor.

Türk-Kürt, birleşen halkımız, bu cinayetin, barbarlığın hesabını er-geç soracaktır. TKP, katillerin yakasını bırakmayacaktır.

İDEOLOJİK ÇALIŞMALARI, AJİTASYON-PROPAGANDAYI İYİLEŞTİRELİM

Daha çok haber, daha çok yazı, parti basınını güçlendir!

Merkez Komitesi 1. Plenumu, 1 Nisan 1984'ten başlamak üzere bir yıl süre ile parti merkez organlarına mektupla haber ve yazı gönderme yarışması açma kararı aldı.

Bu kampanya TKP 5. Kongresi'nin ideolojik çalışmaların iyileştirilmesi üzerine aldığı kararın doğal bir uzantısıdır! MK 1. Plenumu bu konuyu ele alırken ideolojik çalışmanın tüm partinin işi olduğunun altını çizdi ve partiyi bu konuda da somut işe yöneltti.

Yarışmaya katılmak, yazı, haber göndermek sadece yazı yazmaya isteklilerin, ya da bu işe "yatkın"ların görevi değildir. Hele hele bu, "işi olmayanlara iş yaratmak" hiç değildir.

Yarışma eline Atılım geçen, TKP'nin sesini dinleyen herkese açıktır. Yurt içindeki ve dışındaki parti örgütleri özellikle partisizlerin katılımı, bu yarışma çevresinde bir araya gelmeleri için ısrarlı bir çalışma yürütülmelidir.

Parti örgütleri, parti grupları, tek tek komünistler, kampanyaya katılacak her Atılım okuyucusu, TKP'nin Sesi'nin her dinleyicisi, Yol ve Amaç dergisini her izleyen bu yarışma için önüne bir yıllık bir hedef koymalıdır. Okuyucu ya da dinleyici kendi hedeflerini planlamalıdır. Kendi gücü ve olanakları çerçevesinde belirleyeceği bu hedefi merkez organlara iletmelidir. Örneğin: Her hafta bir mektup, ayda bir Atılım için yazı, üç ayda bir teorik dergi için araştırma vb. gibi.

Hiç bir ara aşama, kademe olmamalıdır. Merkez organlarla okuyucusu, izleyicisi arasına kimse girmemelidir. Yazılar, haberler seçilmeden, elenmeden, değiştirme yapılmadan, doğrudan adrese gönderilmelidir. Elbette bunlar polisin işine yarayacak tüm bilgi ve izlerden arındırılmış olmalıdır.

Yazılar, haberler biriktirilmeden, elde tutulmadan hemen gönderilmelidir. Bu hem güvenlik açısından, hem de yazılardan, haberlerden eskimeden yararlanılması için gereklidir.

Neler yazılabilir?

İlk akla gelecek soru, nelerin yazılabileceği, nelerin iletilebileceği olacaktır. Bugün komünistler, onların izinden yürüyenler tüm baskı ve zorbalıklara karşın toplumun her kesiminde şu ya da bu ölçülerde varlar. Başta işçi sınıfı olmak üzere, aydınlar, gençler, orta katmanlar, köylüler arasında, ve Batı Avrupa'da örgütleniyorlar.

Farklı koşullarda ayrı dikkat isteyen, ayrı yaklaşımlar gerektiren, ama tümü aynı amaca hizmet eden ısrarlı, sabırlı, inatçı bir çalışma içindeler. İşte böylesi geniş bir görevler yelpazesi içinde neler yazılabileceği sorusu merkezi olarak yanıtlanabilir mi? Elbette hayır. Bu sorunun yanıtını her parti örgütü, partili, partisiz tüm Atılım okuyucuları, radyo dinleyicileri kendileri verecektir. Kendi koşulları, kendi çevreleri ve olanakları içinde belirleyeceklerdir.

Ama biz bütün bunlardan şu sonucu çıkarabiliriz: Nasıl ki farklı koşullardaki parti çalışması, farklı yaklaşım ve çalışmalar parti potasında bir bütün haline geliyorsa, gönderilecek her haber, yazı da tek tek zayıf, önemsiz de görünse merkez organlarında bir bütünlüğe kavuşacaktır.

Her şeyden önce yazılar, haberler, gönderilen belge vb. son satırına kadar değerlendirilecektir. Kimileri partinin sözlü ya da yazılı organlarında olduğu gibi yer alacak, kimileri bütünüyle yayınlanmasa da her Atılım satırında, radyodan giden her cümlede bunların izlerini, yankıları görülecektir.

Yarışmaya katılanlar her türlü bilgiyi göndermekte kendini serbest hissetmelidir. Şu nasıl olsa duyulmuştur, bu nasıl olsa bilinir ya da elbet bir ileten vardır diye düşünmemelidir. Ya da bu bilgi önemsizdir, bilinse de hiç bir şeyi değiştirmez denilmemeli. Bütün bu bilgiler birleştiğinde bir anlam ifade edebilir. Edecektir.

Bu bir gazetecilik yarışması değildir. Skandalları, olay yaratacak haberleri bulmak, beklemek zorunda değiliz. Ufak, günlük, alışılmış olaylar, bize tek düze gelen, yaşamın herkesin zaten bildiğini düşündüğümüz yönleri üzerine yazabilmeliyiz. Olayların, olguların yanısıra kendi gözlemlerimizi, yorumlarımızı ya da duyduklarımızı, bunların doğruluğu konusundaki görüşlerimizle iletmeliyiz. Yanıt beklediğimiz sorular olabilir. Herkesin yararlanması gereken deneylerimiz vardır, bunları iletmeliyiz. Partimizin politikası üzerine, sol güçlerin durumu ve birliği üzerine, burjuva muhalefetteki gelişmeler üzerine, faşist diktatörlüğün uygulamaları üzerine, faşist kurumlardan sızan bilgiler üzerine, her şey üzerine yazmalıyız. Artık çevremize aynı zamanda bir gazeteci gözüyle bakmaya başlamalıyız.

Yazılan, gönderilen haberlerin biçimi ya da stili önemli midir? Hayır! Bu bir edebiyat ya da güzel yazı yarışması değildir. Doğrudan yayınlanmak üzere makale ya da inceleme gönderebileceğimiz gibi, sohbet türünde, bilgilendirmeye yönelik mektuplar da göndermeliyiz. Kesilmiş gazete parçaları, son yayınlanan bir kitap ve değerlendirmemiz, hikaye, şiir, karikatür, fotoğraf çalışmalarımız olabileceği gibi, elimize geçen bir bildiriyi ya da broşür de olabilir.

Başarının ölçütü

Son olarak, bu yarışmada gelen yazıları, haberleri hangi ölçüte göre karşılaştıracağız, en başarılı nasıl belirlenecek, buna değinelim.

İlk önce yarışmaya her katılan önüne koyduğu hedefi yerine getir-

Arkası 7. sayfada

Atılım'ın 10. yıl dönümü toplantısı

5. Kongre'den bu yana çeşitli Batı Avrupa kentlerinde yapılan yığınsal toplantılardan sonra, Şubat ayında da İsveç'te yapılan bir toplantıda Atılım'ın 10. Kuruluş yıldönümü kutlandı.

Coşkulu geçen ve çok sayıda Türkiyeli ve İsveçlinin katıldığı toplantıda, Türkiye işçi sınıfı tarihi ve onun ayrılmaz parçası TKP'nin savaşımı müzik, şiir ve görüntü eşliğinde sunuldu. Bu savaşımda Atılım'ın yüklendiği görev ve aldığı yer dile getirildi. Enternasyonalist bir ruhta geçen toplantıya, İsveç Komünist İşçi Partisi'nin yanı sıra, TUDEH, Yunanistan, Arjantin, Bolivya Komünist partilerinin İsveç örgütleri de katıldı. TKSP, KÖİP, KHDP, KUK (Sosyalist Eğilim) İsveç örgütleri, Suriye Kürdistanı İlerici Partisi Avrupa Temsilciliği, İlerici Demokratik Süryaniler Birliği ve Halk Oyuncuları'nın mesajlarının okunduğu kutlama toplantısında, büyük Kürt şairi Ciğerhun'da bulundu.

Bir Türkiyeli yaptığı konuşmada Türkiye'deki durumu anlatarak, yerel seçimlerde ilerici güçlerin üzerine düşen görevleri dile getirdi. 5. Kongre'den sonra daha güçlü bir TKP için daha güçlü bir Atılım'ın gerekliliğine değinen konuşmacı, Atılım'ın Mustafa Suphi'lerin çıkardığı Yeni Dünya'nın, komünist basın geleneğinin devamcısı olduğunu belirtti. Deniz yoldaşın eşi Aynur Hayrullahoğlu yaptığı konuşmada zindandakilerin, işkencedekilerin unutulmayacağını, unutturulmayacağını söyleyerek, tüm ilericileri, demokratları ülkede savaşanlarla, direnenlerle maddi ve manevi dayanışmayı yükseltmeye çağırdı. Diyarbakır'da Ocak ayında başlayan direniş sırasında faşist diktatörlüğün barbarca katlettiği Kürt yurtseverlerinden olan Necmettin Büyükkaya'nın kardeşi, toplantıya ilettiği mesajında ağabeyinin yaşamını ve devrimci savaşımını anlattı.

Çirkin Amerikalı üslerinle, silahlarınla, ajanlarınla DEFOL!

●B. GÜNER

"Bırakalım olası bir nükleer savaşı bir yana, yalnızca, nükleer silah yüklü bir Amerikan uçağının Pirinçlik'ten kalkıp Keban barajının üzerine düştüğünü gözlerimizin önüne getirelim. Elazığ, Malatya, Dersim yok! Atomla kirlenmiş Fırat'ın deli suları yıkar geçer Karakaya'yı sarar tüm Güneydoğu'yu, Kürdistan'ı . Fırat'ın suları ile Harran'a hayat değil, ölüm ulaşır." (TKP MK Genel Sekreteri Kutlu yoldaşın, MK'nin 1. Plenumunda okuduğu rapordan) 67 ili bulunan Türkiye'de yaklaşık 60 Amerikan üssü bulunuyor. Evet, bırakalım olası bir savaşı, "barış" zamanında bile, Edirne'den Van'a kadar her il, her ilçe, her kasaba aynı tehlike ile karşı karşıyadır.

Pentagon planlarında Türkiye'ye biçilen rolü, ülkemizde en geniş çevreler dile getiriyor. TKP, kaç kez açıkladı. Rol bellidir: Türkiye, Transkafkasya üzerinden Sovyetler Birliği'ne, Balkanlar üzerinden sosyalist ülkelere, Güneydoğu'dan Ortadoğu'ya Pentagon'un bir askersel sıçrama tahtasıdır, Amerikan Çevik Kuvvetleri için bir geçit üssüdür. Bu rol, topraklarımızdaki Amerikan üslerinin varlığına dayanılarak Türkiye'ye veriliyor. Bu, açıktır ki, Türkiye'nin nükleer ya da konvansiyonel, dünya çapında ya da bölgesel her çatışmanın ilk anında kurban verilmesi demektir.

60 üs. Bunlar nükleer silah depolarıdır, Amerikan ve Türk Silahlı Kuvvetleri'nin saldırı üsleridir, yeni silahların, nükleer silahların ve şimdi de ortaya çıktığı gibi, kimyasal silahların yerleştirileceği yerlerdir. Bu her an, 67 ilin birden açık bir hedef haline gelmesi demektir. Ateş edene ateş ederler! Saldırana, saldırısını püskürtmek için karşı saldırıda bulunurlar!

Türkiye'de burjuva hükümetleri, "Sovyet tehditi" yalanına sarılarak topraklarımızı Amerika için savaş alanına dönüştürürken, SSCB, 40 yıldır buna karşı çıkıyor. Yıl 1946: Birleşmiş Milletler'deki Sovyet delegasyonu, BM üyesi devletlerin topraklarında başka ülkelerin askersel üs bulundurmaması önerisini getirdi. 1947'de bunun için bir organ kurulmasını önerdi. 5 Ocak 1983: Varşova Antlaşması Ülkelerinin Politik Deklarasyonunda yer alan barış önerilerinden: "Taraflar, kesinlikle dünya çapında yabancı askersel üslerin kaldırılması ve yabancı topraklardaki askerlerin çekilmesi için yeni çabalar gösterilmesinden yana olduklarını belirtirler."

60 üs! Bunlar aynı zamanda Yakındoğu halklarına saldırı üsleridir. NATO'nun eylem alanını genişletme çılgınlığının uygulama araçlarıdır. NATO'nun son "masa başı" Hayleks tatbikatı, bunu bir daha kanıtladı. İlk kez Türkiye böylesi bir manevrada bu kadar aktif "görev"

Arkası 9. sayfada

Türkiye'de Amerikan üsleri

Özal, Ocaktaki basın toplantısında, "Türkiye'de Amerikan üsleri yoktur. " dedi. Aşağıdaki liste, gerçek durumu ortaya koyuyor.

1- Casusluk ve dinleme üsleri:

Karamürsel: ABD'nin casusluk örgütlerinden Ulusal Güvenlik Ajansı'nın (NSA) altkolu olan ABD Hava Kuvvetleri Güvenlik Servisi personeli çalışıyor. Boğazları, Batı Karadeniz'i ve Bulgaristan'ı dinliyor.

Sinop: NSA'nın alt kolu Ordu Güvenlik Ajansı'na bağlı Amerikalılar çalışıyor. Sovyetler Birliği'nin Karadeniz ve yakınındaki deniz ve hava trafiği ile SSCB'deki tüm roket denemeleri izleniyor. Buradan sağlanan bilgiler roket ve elektronik silahların geliştirilmesinde kullanılıyor.

Samsun: ABD Hava Kuvvetleri Güvenlik Servisi'ne bağlı personel çalışmakta. SSCB'de Volgograd'dan Aral Gölü'ne dek bir alanı dinliyor.

Diyarbakır: Büyük ve uzun menzilli radar ve dinleme merkezi. Görevliler ABD Hava Kuvvetleri Güvenlik Servisi'ne bağlı. Bu, Pirinçlik hava üssünün yanında bulunuyor.

Belbaşı: SSCB'de yeraltı atom denemelerini izliyor.

2- Hava üsleri:

İncirlik: ABD 16. Taktik Hava Kuvvetleri'ne bağlı F-16 filoları var. İspanya'daki Torrejon ve İtalya'daki Aviano üsleriyle birlikte 6. Filonun eylemlerinin desteklenmesini amaçlıyor. ABD stratejik bombardıman uçakları burada eğitim uçuşları yapıyorlar. Şu anda ABD'nin Lübnan'a yönelik askersel operasyonları için kullanılıyor. Romanya ve Bulgaristan'ı ve SSCB'nin Aral Gölü'ne dek bölgelerini bombalayabilecek silahlarla donatılmıştır.

Çiğli: ABD Hava Kuvvetleri Avrupa Taktik Hava Üssü.

Karamürsel: Boğazların denetiminde görevli.

Pirinçlik: Yakındoğu'yla ilgili görevleri var.

Ayrıca, Muş ve Bitlis'de, Van'da, Çorlu'da ve Kars'da yeni üsler kuruluyor.

3- ABD iletişim ağına bağlı kuruluşlar:

Pazar (Doğu Karadeniz), Perşembe, Samsun, Sinop, İzmit, İstanbul, Lüleburgaz, Karamürsel, Merzifon, Sivas, Malatya, Diyarbakır, Mardin, İncirlik, Adana, Elmadağ, Ankara, Eskişehir ve İzmir. Buralarda, ABD Savunma Haberleşme Sistemi adı altında bir iletişim ağı örülmüş bulunuyor.

Yamanlar (İzmir'in kuzeyinde) :Türkiye'yi Yunanistan'da Atina'nın güneyindeki Pateras Dağı'ndaki üsle bağlıyor. Aynı zamanda Şahintepesi aracılığıyla Karamürsel ve Yalova ile bağlı. Elmadağ, bir yandan Samsun'la, öte yandan İncirlik üssü yakınındaki Karataş ile ilişkiyi sağlıyor. Karamürsel-Yalova, Trakya'daki üslerle ilişki kuruyor. Karataş, ayrıca Malatya'daki üs aracılığıyla Diyarbakır ile bağlı. Diyarbakır ise yapay uydular aracılığıyla ABD'de Lakehurst-New Jersey'deki Naval Air Station ile bağlantı kurmakta.

4- 6. Filo için liman, cephane ve akaryakıt depoları

Marmara kıyısında Tekirdağ'da bir LORAN istasyonu var. Buradan verilen radyo sinyalleriyle tüm Akdeniz'deki ABD uçaklarının yön saptamaları sağlanıyor. İstanbul ve Çanakkale Boğazları'ndaki "Sovyet gemilerini inceleme" istasyonlarının yanı sıra, 6. Filo'nun İskenderun ve Yumurtalık'ta (Adana yakını) akaryakıt, cephane, malzeme depoları ile bakım-tamir atölyeleri bulunuyor. Gölcük tersanesi ve Antalya limanı da bu işlerde kullanılmaya başlandı.

5- Lojistik kuruluşlar (TUSLOG):

Türkiye'deki ve Yakındoğu'daki ABD askerlerinin lojistik desteği TUSLOG tarafından yürütülmektedir. Ana merkezler İstanbul ve İzmir'de bulunuyor. Ankara'da kent içinde ve Balgat'da ve havaalanında merkezleri var. Türkiye yanı sıra Lübnan, Ürdün, İsrail, Suudi Arabistan'daki Amerikan askerlerine uçaklarına bakım, donatım, akaryakıt sağlıyor.

Arkası 9. sayfada

"Devam edeceğiz!"

Değerli dostlar,

Biz radyonuzun yayınlarını sürekli olarak dinleyen bir aileyiz. Radyonuzun yayınlarını dinlemek, artık bizim evde, alışkanlıktan da öte bir ihtiyaç haline gelmiştir. Bu alışkanlığımız özellikle 12 Eylül'den sonra daha düzenli bir biçime dönüştü.

Erke cuntanın gelmesiyle birlikte, bir yandan basına uygulanan sansür, öteyandan TRT'nin gittikçe gericileşmesi, her zaman gerçekleri örtbas etmesi ya da çarpıtması, doğru haber alabilmenin ve gerçekleri öğrenmenin tek yolu olarak, "Bizim Radyo"yu ve "TKP'nin Sesi" radyosunu dinleme zorunluluğunu getirdi.

Genellikle radyonuzu sabah saatleri,kahvaltı masasında tüm aile fertleri ile dinleriz. Yaşlı annem ve işçi babam, üniversitede okuyan ve işçi kardeşlerim, haberleri dinler, yorumları tartışır, halka yapılan çağrılara kulak veririz.

12 Eylül 1980 devirmesinden sonra artan baskılar, dayanılmaz hale gelen hayat pahalılığı, okullardaki baskılar ve işsizlik, bizim ailemizin de üzerine bir karabasan gibi çöktü. Ailemizin her ferdi, bu Amerikacılardan, faşistlerden, onların uygulamalarından gün geçtikçe daha fazla etkileniyor. Yaşam koşullarımız giderek daha da güçleşiyor.

Doğal olarak bu gelişmeler bizde cuntaya karşı daha fazla nefret uyandırdı. Radyonuza, TKP'ye daha da fazla yakınlaştırdı. Ve giderek radyonun bir dinleyicisi olmaktan çıkıp artık onun ilettiği haberleri, yorumları, doğruları çevremize, yakınlarımıza yaymaya başladık.

Başlattığınız kampanyalara kendi olanaklarımız içinde katılıyoruz. Ailenin çalışan fertleri fabrikalarında, küçük kardeşlerim okullarında, annemiz ise dili döndüğünce mahallemizde, ev sohbetlerinde bunu yapıyor. Geçen seçimlerde "üç partiye de vur" çağrısını yaymaya çalıştık. Bunun yanısıra poliste, hapishanelerde yapılan işkenceleri, kötü davranışları ve tutukluların yaptıkları direnişleri çevremize anlattık, anlatıyoruz. Amerika'nın oyunlarına karşı, savaş tehlikesine karşı çevremizi uyarıyoruz. Halkın karşısında çirkin yüzünü iyice gösteren cuntanın yıkılması gerektiğini yayıyoruz. Aslında bulunduğumuz mahallede böylesi bir propaganda için ortam çok uygun ve kahvede, fabrikada sohbete katılanların sayısı gün geçtikçe artıyor. Ve artık çevremizdeki insanlar, ağırlaşan sorunları karşısında tepkilerini açıkça dile getirebiliyorlar.

Belirttiğiniz gibi ve son seçimlerde açıkça ortaya çıktığı gibi, halk artık faşist cuntayı ve onun sivil kılıklı hükümetini istemiyor. Bunu çevremizde, tenceresi kaynamayan her yerde görebiliyoruz. Ve yine sol güçlerden yana eğilim gösteren halkımız, çevrede konuştuğumuz arkadaşlarımız, dostlarımız, tüm bu sorunların üstesinden ancak sol güçlerin birleşmesi halinde gelinebileceğini belirtiyorlar. Ve bu yöndeki çağrılarınızı destekliyorlar.

Mektubumuzu bitirmeden, Partinizin Başkanı İ.Bilen'in ölümünün gerek ailemizde, gerek bunu duyan insanlar arasında üzüntüyle karşılandığını iletelim. Ama 5. Kongre, yakın çevremizde sevinçle karşılandı. Hepinize başsağlığı dilerken, Kongre'de alınan kararların yerine getirilmesinde başarı dileklerimizi gönderiyoruz.

Size yazmaya devam edeceğiz.

İstanbul'dan Ferhat Ailesi

Kadınlar, af için görev başına!

● Elif TOROSLU

Bu yıl 8 Mart'ın, emekçi kadınların birlik ve savaşım gününün gündeminde, genel politik af için harekete geçmek duruyor. Yüzbinlerce kadının, milyonlarca insanın bu özlemini, bu istemini yaşama geçirmede ilerici kadınlara büyük görevler düşüyor.

Kutlu yoldaş, TKP 5. Kongresi'nde okuduğu raporda, geçmiş kadın hareketini değerlendirirken, şöyle dedi: "Politik bakımdan geri, çoğunluğu okuma yazma bilmeyen, ağır sosyal baskılar altında bulunan kadınların harekete kazanılması için yapılan çalışmalar, önümüzdeki dönemde yığınlar içindeki tüm çalışmalarımız açısından incelenmelidir." 5. Kongre, ilerici kadın hareketinin geleneklerini, deneyimlerini yeni koşullara uyarlamayı temel alan bir çalışma içine girilmesini kararlaştırdı. Genel politik af için savaşım, böylesi bir çalışma için büyük olanaklar sağlıyor. En geniş kadın yığınlarının bu istem çevresinde birleştirilmesi, örgütlenmesi ve harekete geçirilmesi. Bu, bir yandan MK'nin 1. Plenumu'nda ortaya konan "1984 yılı zindanların boşaltılması için savaşım yılı olmalıdır" göreviyle, öte yandan da 5. Kongre'nin öne koyduğu faşizme ve emperyalizme karşı ulusal çapta bir direnişin örgütlenmesi göreviyle sıkı sıkıya bağlıdır.

Şimdi, kadın yoldaşlar, ilerici kadın hareketinde yer almış tüm militanlar, dikkatlerini bu yöndeki çalışmalara çevirmelidir. Önceki deneyimler, gelenekler, önde duran legal-illegal tüm olanaklar yepyeni bir girişimcilikle incelenmeli, değerlendirilmelidir.

Şili'de, Uruguay'da, Arjantin'de kadınlar efsaneleşen, ülkeden ülkeye yayılan çıkışlarıyla en kanlı diktatörlükleri bile gerilettiler. "Evlat acısına son" belgisi altında ülke çapında geniş kadın yığınlarını ayağa kaldıran Türkiyeli ilerici kadınlar! 8 Mart'ta, "Analar af istiyor" belgisiyle görev başına!

Bir anne anlatıyor

Ben yaşlı bir anneyim. 12 Eylül'cülerin evini terkettirdiği bir yurtsever annesiyim.

12 Eylül'den sonra, oğlum bahane edilerek, polislerce çok kereler evimiz basıldı. Polisler her seferinde oğlumuzun yerini söylemezsek, başımıza gelecekleri sayarak, tehdit ediyorlardı. Bizleri, oğlumuzu aşağılıyorlardı. Bizler her seferinde bu, baskı, tehdit ve aşağılamalar karşısında susuyorduk. Evet bilerek susuyorduk. Susarak, geceyarıları evimizin basılmasını, bizlere yönelen baskı ve tehditleri ortadan kaldırabileceğimizi sanıyorduk.

Ama baskıların ardı arkası kesilmiyordu. Susmak bir türlü işe yaramıyordu. Karar verdim artık susmayacaktım. Seçimlerden üç gün önce bir geceyarısı evimiz polislerce yine kuşatıldı. Yine baskılar, tehditler ve aşağılamalar. Onlar ne söyledilerse karşılık verdim. Çocuğuma sahip çıkarak, onun yaptıklarını savundum. Önce şaşırdılar. Sonra susmam için üzerime yürüdüler, ama susmadım. En son "öldürür müsünüz, hadi durmayın öldürün" dedim. Benim bağırmam karşısında onlar yumuşadı. Birbiriyle konuştular. "Kusura bakmayın anne, biz de emir kuluyuz", "bir daha rahatsız etmeyiz" dediler. Onlara en son "kendileri gibilerinin annesi olmaktansa ölürüm daha iyi" dedim. Gidiş o gidiş, bir daha gelmediler. Ve ben yıllar sonra susmakla baskı ve zulümden kurtulunamayacağını yaşayarak öğrendim. Evet bu yaştan sonra direnmeden haksız baskı ve zulümden kurtulunamayacağını öğrendim. Ve şimdi benim gibi dertli analara sesleniyorum. Haksızlıklara karşı susarak hiçbir şey elde edilemez. Haksızlıkların olmaması için, haksızlıklara karşı direnmek, ses çıkarmak gerekir.

Ben şimdi oğlum gibilerinin kurtarılması için kollarımı sıvadım.

Fehime Altınyurt

TKP'nin Sesi'ni dinle!
Dinlet!

Ceyar nerede?

●Mehmet ERGÜL

"Özal'ın seçim kampanyası, doğrudan Amerikan Bechtel şirketinin uzmanlarınca düzenlendi" (Milliyet, 17 Kasım 1983).

Nedir bu Bechtel şirketi? Bechtel şirketi, "Kaliforniya Mafyası" adıyla kara bir ün yapan, Birleşik Amerika'nın bellibaşlı çokuluslu tekellerinden biridir. 21 ülkede, başta Suudi Arabistan olmak üzere, özellikle Ortadoğu'da faaliyet göstermektedir. Weinberger ile Shultz, Bechtel tekelinin iki tepe yöneticisidir. Ayrıca eski CİA şeflerinden Richard Helms, ABD'nin eski Ankara Büyükelçisi Parker Hart, Reagan'ın Ortadoğu'daki ilk "arabulucusu" Philip Habib, doğrudan Bechtel tekeliyle bağlıdırlar. Bu tekel, nükleer silahlar, atom tesisleri yapımı, askersel ve öteki inşaat işleriyle uğraşır. Bechtel'in kârının artması, doğrudan militarizmin tırmandırılmasına, silah ticaretinin artmasına bağlıdır. Bu tekel, kâr alanını ölüm ticaretine yaslayan emperyalist sermayenin en asalak kesimlerinden biridir.

ABD'de Reagan'ın iş başına gelmesinde bellibaşlı bir rol oynayan Bechtel'in uzmanları, 6 Kasım'da Özal'ın seçim kampanyasının planlanmasında, çoğu Rotari ve Lions Klüp üyesi olan Anavatan Partisi adaylarının tek tek elden geçirilmesinde doğrudan görev aldılar. Özal, herhalde yalnızca "zayıflama kürü" için gitmediği iki aylık Amerika gezisinden dönerken, Bechtel'in müdürü Arnold Luft da, Mart 1983'de Özal'ın seçim kampanyasına yardım için Türkiye'ye geldi. Bechtel tekelinin Özal'la ilişkisi, ta 1960'lı yılların başlarına, Özal'ın DPT müsteşarlığı sırasında, bu tekelin "Çukurova Kalkınma Projesi"ni yapmasına raslar. Sözkonusu tekel, şimdi de "serbest bölge" ilan edilen Mersin limanının iç inşaat işlerine el atmak üzeredir. Yine Kerkük-Yumurtalık likit gaz boru hattının yapımına aday firmalar arasında "Kaliforniya Mafyası"nın özünü oluşturan bu tekelin adı geçmektedir.

Öte yandan, Şarık Tara'nın başında bulunduğu ENKA holding, Bechtel tekelinin Ortadoğu'daki "Truva atı" ve taşaronu olarak iş görmektedir. Özal'ın Başbakan Yardımcılığı sırasında, 1980'den sonra iyice sivrilmeye başlayan bu holding, Atatürk Barajı'nın ve gaz boru hattının ihalesine Bechtel tekelinin ortağı olarak girmiştir. "Özal, Allah'ın Türk milletine lütfudur" diyen Şarık Tara'nın işlerinin yüzde 80'i yurt dışındadır. Bu holding başta mason Maliye ve Gümrük Bakanı Vural Arıkan olmak üzere, Özal kabinesine dört bakan vermiştir. Özal da, sağ kolu Yıldırım Aktürk'ü ENKA Holding'e Genel Koordinatör yapmıştır.

Özal, iki aylık Amerika gezisinden döndükten sonra ilk siyasi konuşmasını Propeller Klübün İstanbul şubesinde İngilizce olarak yapmıştı. Merkezi Amerika'da olan bu klüp, Amerikan iş adamlarından oluşuyor. Özal, Başbakan Yardımcılığından ayrıldıktan sonra 28 Nisan 1983 günü bu klübün simgesi olan büyük bir çanın önünde ilk siyasi konuşmasını yaparken, yanında ABD'nin İstanbul Başkonsolosu Daniel Newberry oturuyordu. Başkonsolos Newberry ile Büyükelçi Hupe, Reagan Yönetiminin gelişmekte olan ülkelerde Amerikan yanlısı güçler oluşturmak, bunları desteklemek için hazırladığı "Demokrasi Projesi ve Kamu Diplomasisi"nin Türkiye'ye uygulanmasında, cuntanın izinli ve icazetli partilerinin oluşturulmasında aktif görev almışlardır. Eski Dışişleri Bakanları Kissinger ve Haig, doğrudan Özal'a destek vermek için Türkiye'ye gelmişlerdir (Güneş, 7 Haziran 1983). Öte yandan, "Özal'ın 6 Kasım seçimlerine katılmasına izin verilmemesinin Türkiye'yi güç duruma sokacağı"na ilişkin Amerikan Wall Street Journal gazetesinde çıkan yazı, doğrudan ABD Dışişleri Bakanlığınca kaleme alınmıştır (Cumhuriyet, 9 Kasım 1983).

Kısacası, Özal'ın ardında doğrudan "Kaliforniya Mafyası" denilen Bechtel tekeli, Reagan çetesi ve başta ENKA Holding olmak üzere en asalak, en işbirlikçi sermaye vardır. Özal, ailece de bu çevrelerle bağlıdır. Özal'ın oğlu Ahmet, İMF'de görevlidir. Bir Amerikalı ile evli olan küçük kardeşi Yusuf Bozkurt Özal, Dünya Bankası'na bağlı Uluslararası Finansman Örgütü'nde çalışmaktadır. Kızı Zeynep ise, yakın bir zamana kadar, ENKA Holdingin Riyad'daki görevlisi Sait Gönenç'le evliydi (Günaydın 27 Kasım 1983). Özal'ın kendisi ise, Dünya Bankası'nda proje müdürü olarak çalışmış, tam İMF'ye guvernör olarak atanmışken, Ulusu hükümetinde Başbakan Yardımcılığı görevine getirilmiştir. TÜSİAD'ın kurucularındandır. Sabancı Holding'te Genel Koordinatörlük yapmış, Koç'un Asil Çeliğinde Yönetim Kurulu Başkanı olarak çalışmıştır. MESS patronluğu sırasında nasıl bir azılı işçi düşmanı olduğunu ise, bütün Maden-İş'li işçiler çok iyi biliyor.

Anavatan Partisi'nin ENKA Holdingle Çukurova ve Okumuş Holdinglerle, Lockheed uçak firmasının rüşvetçisi Altay Şirketi'nin başı Nezih Dural ile somut bağları, burjuva basınına bile yansıdı. Özal kabinesindeki emekli tümgeneral Abdullah Tenekeci bir başka Lockheed rüşvetçisidir. Akaryakıt bayilerine Özal, son zamlarla milyonlar armağan etmiştir. ANAP'in il örgütleri, 1905 yılında Şikago gangsterleriyle Amerikalı parababalarının birlikte kurduğu Rotari Kulübünün, Lions Kulübün, mason derneklerinin örgütleriyle iç içedir.

Ceyar'ı yalnızca televizyonda gördüğümüz Dallas dizisinin karaünlü bir kahramanı diye görmek eksik olacaktır. Özal'ın çalışma odasında Ceyar'ı canlandıran Larry Hagman'ın imzalı bir fotoğrafı asılı. Bu fotoğrafın üzerinde "Best wishes to Turgut Özal-Turgut Özal'a en iyi dileklerimle" sözleri yazılı (Milliyet, 6 Haziran 1982). Özal'ın çalışma odasında yalnızca Ceyar'ın resmi asılı durmuyor. 1984 Türkiyesinde, Başbakanlık koltuğunda oturan kişi, Ceyar'ın ta kendisidir.

TUDEH'le DAYANIŞMA

Amerikan savaş gemilerinin Basra Körfezi'ne dayandığı şu günlerde, İran'da TUDEH üyesi 10 yurtsever kurşuna dizildi. Ağır işkencelerden geçirilen, hiçbir somut kanıt gösterilmeden yargılanan bu 10 yurtseverin bütün yaptıkları, İran halkının ulusal çıkarlarını savunmak, Amerikan dayatmalarına karşı çıkmak ve yıllarca despotluk altında ezilen İran halkının esenliğini istemekti.

Türkiye Komünist Partisi, bu hunharca cinayeti şiddetle protesto ediyor. İrandaki yurtsever avı bir an önce durdurulmalıdır! TUDEH üyeleri başta, İran'lı yurtseverlere yönelik tüm yasa dışı davalara, işkencelere son verilmelidir. Bölgedeki gericiliğin İran üzerine yoğun hesaplar yaptığı, emperyalist donanmaların ateşe kalkıştığı bu ortamda, İran'lı yurtseverlere sıkılan her kurşun, yalnızca ve yalnızca Amerikan emperyalizminin, İran'a dalmak için pusuda bekleyen NATO'nun işine gelmektedir.

Türkiye Komünist Partisi, ülkemizdeki tüm demokratları, yurtseverleri ve antiemperyalist güçleri, bu türden cinayetlerin son bulması için sesini yükseltmeye çağırıyor. Türkiye Komünist Partisi, böylesi çetin koşullarda savaşım sürdüren TUDEH'le ve tüm TUDEH üyeleriyle kardeşçe dayanışmasını dile getiriyor.

1 Mart 1984

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

LENİN KÖŞESİ

Komünist basın-okuyucu ilişkisi

Lenin, komünist partisinin ajitasyon-propaganda araçlarının parti örgütleriyle ve okuyucularla sıkı bağlar kurmasının belirleyici önemine vurguyla dikkati çekmiştir. "Proletarya partisinin gazetesini kendi organı sayanlar, parti üyesi yükümlülüğünün bilincine varan herkes, gazeteyle sıkı bağlar kurmalı, gazeteye haber ulaştırmalıdır" (Tüm Yapıtlar, Rusça, c. 9, s.107). "Biz yayınlarımıza tüm yoldaşların kendi organları gözüyle bakmalarını sağlamaya çalışıyoruz. Her grup çalışmaları hakkında haber vermeli, kendi görüşlerini ... bildirmeli, kendi deneyimini, yayınlar hakkında değerlendirmelerini iletmeli, kısacası, her grup hareketten sağladığı ve harekete kazandırdığı herşeyi paylaşmalıdır" (Agy., Rusça, c. 4, s.333).

Lenin komünist basının başarısı için yerel örgütlerin üzerine büyük görevler düştüğünü belirtir ve şöyle der: "Biz yerel örgütlerin ve çeşitli işçi gruplarının yardımına güveniyoruz. Çünkü özellikle onların gazete üzerinde aktif çalışmaları, özellikle onların desteği ve eleştirileri, onların yazı, haber ve önerileri gazeteyi ayakta tutacaktır." (Agy, Rusça, c.19, s.415)

Lenin gazetenin geniş yığınlarla bağ kuramadığı ve sürekli bir diyalog içinde olamadığı durumlarda "yazı kurulu.. boşlukta kalır, gazetenin savunduğu görüşlerin benimsenip benimsenmediğini, yarattığı yankıları pratik yaşamın yazılanları nasıl değiştirdiğini, ne gibi düzeltmeler ve tamamlamalar gerektiğini bilemez" der (Agy., Rusça, c.47, s.74).

Organların yazı kurullarının neye ihtiyacı var? Lenin bu soruyu "Bir Grup Yoldaşa Mektup"da (Tüm Yapıtlar,İng.c.7, s.523-528) şöyle yanıtlar: "Bir yayına sadece ve sadece yazarların (deyimin mesleksel anlamıyla) başarılı bir şekilde katkıda bulanabileceği yanlış bir görüştür; tersine, beş başı çeken ve düzenli katkıda bulunan yazar için, yazar olmayan beşyüz ya da beş bin yazar olması canalıcı önemdedir. "Devam ederek "Gerçekten canlı bir organ kendisine ulaşanların sadece onda birini basmalı, geri kalanı gazetecilerin bilgilenmesi ve yönlendirilmesinde kullanmalıdır" der. Aynı yazısında Lenin şunları söyler (Sosyal demokrat yerine komünist yazdık): "Bu organı kendi organı olarak gören ve bir komünist partisi üyesinin görevlerinin bilincinde olan herkes... yazmak onların işidir, bizim görevimizse okumaktır- gibi bir burjuva düşünce ve davranış alışkanlığını kesin olarak bırakmalıdır. Tüm komünistler, komünist gazete için çalışmalıdır. Herkesi, özellikle işçileri katkıda bulunmaya çağırıyoruz. İşçilerin gazetemize, kelimenin anlamıyla herşey üzerine, günlük yaşamları, ilgi alanları, ve işleri üzerine olduğunca yazmaları için en geniş olanağı sağlayın- böylesi malzeme olmadan, komünist organın beş para değeri yoktur ve adına layık değildir. Ek olarak, lütfen bize, gazeteye katkı, yani yayınlanma amacıyla değil, yayıncılarla yoldaşça sohbet yoluyla onları yalnızca olgu ve olaylar üzerinde değil, ama aynı zamanda hareketimize egemen olan duygu, ve onun hergünkü, 'ilginç olmayan', yavan, tekdüze yanları üzerine bilgilendirmeye yönelik özel mektuplar gönderin. Yurt dışında yaşamamış olanlar böylesi mektuplara ne kadar ihtiyacımız olduğunu hayal edemezler."

Gazeteye yazı yazma konusunu ele alırken de Lenin şunları söyler: "Elbette herkeste yazma yeteneği veya eğilimi yoktur, ancak.. 'yapamıyorum' demeyin, 'istemiyorum' deyin; gerekli istek olursa, her çevrede, her grupta, en küçük,en ufaklarında bile (bu ufak grupların kimi zaman işin göze çarpmayan ama en önemli kısımlarını yapmaları ilginçtir) yazı yazabilecek bir iki yoldaş bulunabilir."

Söz konusu mektupta Lenin son olarak, partinin merkez organı- işçilerin gazetesi ilişkisine değinir: "İşçiler için ayrı bir ('popüler') gazete ve bir genel -rehber- entellektüel organ yayınlama düşüncesine gelince, bu konuda çok kuşkuluyuz; biz komünist gazeteyi hareketin tümünün organı olarak görmeyi, işçilerin gazetesi ve komünist gazeteyi tek bir bütünde kaynaşmış olarak görmeyi istiyoruz. Bu, yalnızca işçi sınıfının en aktif desteğini sağlayabilirsek başarılabilir."

DUYURU

Atılım'a ve öteki parti yayınlarına gönderilecek tüm haber ve yazılar yalnızca aşağıdaki adrese postalanmalıdır. Öteki Batı Avrupa ülkelerindeki adreslere bundan böyle mektup gönderilmemelidir. Mektuplarda gerçek isim, adres kullanılmamalı, gizli kalması gereken, yayınlanması sakıncalı tek bir kelime bile yazılmamalıdır.

Yazışma adresimiz:

BOX 16 367
S 103 27
Stockholm-İSVEÇ

İşsizlik kader mi?

●Nesrin TASOVA

"Türkiye'de 4 milyonu kayıtlı, bir milyonu kayıtsız olmak üzere beş milyonu aşkın işsiz var." Sanayi ve teknoloji bakanı Cahit Aral bile böyle söylüyor. Kimi güvenilir kaynaklar işsiz sayısının bugün 8 milyonu bulduğunu belirtiyorlar. Ülkemizde en hızla artan sayı işsiz sayısı.

İşsizlik kapitalizmin bir hastalığı ve yalnız kapitalist toplumlarda var. Sosyalist bir ülke insanı işsizliğin varlığını yalnız kapitalizmi anlatan basın yayın organlarından öğreniyor.

1984 yılına girerken OECD ülkelerinde toplam 34 milyon işsiz vardı. Türkiye işsizlik sıralamasında bu ülkeler içinde ikinci sıradaydı. Türkiye kapitalizminin emperyalizme çok yönlü bağımlılığı ve görece geriliği, ülkemizin sanayileşmemesi, toprak reformunun yapılmamış olması işsizliğin diğer kapitalist ülkelerden daha da büyük rakamlara ulaşmasının temel nedenidir. Ve Türkiye'de işsizlik 1980 yılından bu yana eskisinden daha da büyük bir hızla arttı. Öyle ki, gerçek ücretleri % 50'den fazla gerileyen çalışabilen işçiler, TİSK başkanı Narin tarafından utanmazca "mutlu azınlık" ilan edildiler. Her işçi bugün her an bu "ayrıcalığı" yitirme tehdidi altında amansızca sömürülüyor.

Bunalımı bu boyutlara vardıran, ülkemize Özal eliyle uygulanan İMF reçeteli 24 Ocak politikası oldu. Bu politikayla tekellerin kârlarını kat kat artıran önlemler alınıyor ve bunların bu kârlarla yatırımlar yapacağı, ekonominin düzelip işsizliğin azalacağı yalanı ileri sürülüyor. Oysa şimdi sonuç ortadadır. Tekellerin kârları 1980'den bu yana sürekli arttı. Fakat bu kârların yeni yatırımlara dönüşmesi bir yana, var olan fabrikaların kapasite kullanımı bile % 50'nin üzerine çıkarılamadı. Onbinlerce işçi daha işten atıldı.

4 yıldır uygulanan bu politikanın "mimarı" Özal, şimdi hükümet kurdu. Ve programında işsizlik için şunları yazdı; "işsizliğin azaltılabilmesi için iç tasarrufların artırılması yoluyla yatırımlar artırılacaktır. Vergileme yoluyla iç tasarrufun artırılması sağlanacaktır". Oysa Özal çok iyi biliyor ki, yatırım yaparak işsizliği önleyeceğini öne sürdüğü ve her yoldan desteklediği özel sektörün toplam sabit sermaye yatırımları içindeki payı sürekli azalıyor. Bu pay 1983'de son 10 yılın en düşük oranına geriledi.

Tüm bunlar gösteriyor ki, Özal hükümetinin işsizliği önleme gibi bir hedefi yoktur. Özal hükümeti işbirlikçi tekellerin dolaysız hükümetidir. Ve onun tek bir ekonomik hedefi vardır: Tekellerin kârlarını daha da artırmak. Tekeller adına hüküm sürebilmek için işsizleri, işçi ve emekçileri demagojilerle oyalamak.

Arkası 10. sayfada

Asıl şimdi %43 için

Türk-İş yönetimi, tabanın söz ve karar hakkını hiçe sayarak işçilerin gerçek istemlerini elinin kenarıyla itip, Özal hükümetiyle ücret zammı pazarlığına oturduğu zaman, TKP, Türk-İş tabanının yanında yer aldı ve %43 ücret artışı istemine yetersiz olduğu için karşı çıktı.

Şimdi Özal hükümeti, Türk-İş'in öne sürdüğü istemi tümüyle reddetmekle kalmadı, yakınan Türk-İş başlarına, sendikalara cunta anayasasıyla konan "politika yasağını" hatırlatarak göz dağı verdi ve Yılmaz'ın "yürüyüş yapma" yolundaki sözlerine karşı sıkıyönetim sopasını gösterdi.

Türk-İş yönetiminin tutumu nedir? Yılmaz, Yüksek Hakem Kurulu'nun %25 - 2000 zam kararı karşısında şimdi "yasalar karşısında yapacak hiçbir şeyin olmadığını" ilan etmiş bulunuyor. Komünistler, Türk-İş yönetimine tam da bu soruyu sormuşlardı: Hükümet istemleri kabul etmezse Türk-İş ne karar alacak? Faşist diktatörlük koşullarında işçi sınıfının hiçbir sendikal hakka sahip olmadığı, var olan sendikaların etkisiz duruma getirildiği açık bir gerçektir.

TKP, asıl şimdi %43 ücret artışı için belgisiyle, tüm Türk-İş üyesi işçileri seslerini yükseltmeye çağırıyor. 15-16 Haziran'ları, DGM direnişlerini yaratanlar, teslimiyete sessiz kalmayacaklardır. O zaman da yasalar vardı!

Şimdi işçiler Türk-İş yönetimini baskı altına alabilirler, YHK'ndan tümüyle çekilme, her işyerinde kapitalistleri, YHK'nun kararına karşın %43 ücret artışına zorlama yönünde Türk-İş yönetiminin açık bir karar almasını isteyebilirler. İşçiler, tüm politik partileri, sendikal hakları boğan ve işçileri köle gibi çalışmaya zorlayan cunta anayasasının kökten değiştirilmesi için, tutuklu tüm sendikacıların serbest bırakılması, sendikalar üzerindeki faşist denetimin kalkması için, tutum almaya zorlayabilirler.

Şimdi her işçi, Türk-İş Başkanına şu soruyu yöneltmelidir: "Yasalar karşısında yapacak hiçbir şey yok" diyenler, bu yasalara karşı ne yapıyor? Türk-İş başları, işçi düşmanı yasaların çıkmasından, cunta hükümetine Sadık Şide'yi bakan olarak verdikleri için ve bu yasaları açık destekledikleri için, bugünkü durumdan sorumludurlar. Yasalar, işçilerin ekmeğine karşıysa, Türk-İş de yasalara karşı çıkmalıdır.

TKP, tüm parti örgütleri, "asıl şimdi %43 için, sendikal hakları yok eden yasalara karşı" belgisiyle, işçi sınıfının tüm direnişlerini destekleyecektir.

Türk-İş'e bağlı sendikalar eğer bu yönde işçilerin istemleri için adım atarsa, sendikalardaki tüm komünistler onları destekleyeceklerdir.

DİSK sıralarında yıllar boyu savaş alanlarında çelikleşen işçiler, Türk-İş'li sınıf kardeşleriyle, omuz omuza, Türk-İş çatısı altında birleşiyor. Bu birlik, Türk-İş'i er ya da geç savaşkan, demokratik bir sendikal örgüt düzeyine yükseltecektir.

M.Y

Başı sayfa 2. sayfada

diği oranda başarılı olacaktır. Önümüze tüm potansiyellerimizi harekete geçirecek hedefler koyalım. Zaman içinde yarışma ilerledikçe yeni, daha ileri hedefler de belirlemeliyiz. Aynı tür yazı ve haberleri karşılaştırıp, başarılı olanı saptamak elbette kolay. Ama Diyarbakır, Mamak, Metris cezaevlerinden dışarı gönderilip bize ulaştırılan el içi kadar bir mektupla, teorik dergi için köylülük üzerine bir araştırma göndereni, ya da şehrindeki yerel gazeteleri bize düzenli postalayanla, parti politikası üzerine, görevlerimiz üzerine Atılım'a yazı yazanı nasıl karşılaştıracağız? Ya da fabrikasındaki çalışma koşullarını anlatan bir mektupla, bir televizyon dizisindeki ufak bir ayrıntıyı yazanı, işkencecilerin adını duyuranla, yerel seçimlere katılan tanıdığı, bildiği adayları tanıtan, bildirenleri? Duruşma duruşma tüm mahkemeleri, buradaki havayı aktaranlar mı daha başarılı olacak, yoksa parti politikası üzerine kuşkularını, sorularını, eleştirilerini iletenler mi?

PARTİ BASININI GÜÇLENDİR!

Ölçütümüz şu olacak: Gönderilenler partimizin öne koyduğu hedeflere, parti politikasının uygulanmasına, güçlendirilmesine ne ölçüde hizmet ediyorlar, bunlarla ne ölçüde bağlılar? Belirleyici olan budur. Demek ki, ancak partimizin politikası, çalışma anlayışı, politik ve örgütsel hedefleri kavrandığı ölçüde başarılı bir katkıda bulunulabilir. Elbette haber ve yazıların niteliği kadar, niceliği de, yarışma boyunca ne kadar çok sayıda mektup iletildiği de bir ölçütümüz olacaktır. Şimdi herkes ilk iş olarak hedeflerini sayısal olarak belirlemeli, hangi sıklıkta, ya da bir yılda toplam kaç kez hangi organa mektup yazacağını saptamalıdır. Bir an önce bize çağrıyı duyduğunu, yarışmaya katılacağını bildirmelidir. Önüne koyduğu hedefleri, mektuplarının altına atacağı imzayı (bu seçilen bir isim, niteleme olabilir) bildirmelidir. Bizim için imzanın ardında kaç kişi var, parti örgütü mü, parti üyesi mi yoksa partisiz mi önemli değildir. Bu imza zindanlardan kurtulmuş, bağı kurulmamış bir yoldaşımızı da, partisiz bir Atılım okuru ya da okurlar grubunu da, bir semt komitesini de temsil ediyor olabilir. Biz her imzayı bir yarışmacı olarak kabul edeceğiz ve çağrılarımızı, uyarılarımızı, değerlendirmelerimizi doğrudan bu imzalara bir tek kişiymiş gibi seslenerek bildireceğiz. Yazılar ve haberler yayınlarımızda bu imza ile yer alacaklar.

Parti yeni bir atılıma geçiyor, bu boş bir söz değildir. Artık eski ölçüler, eski değerler yetersiz kalmalıdır. Alınan kararları yaşam eskitmeden biz eskitebilmeliyiz. Öyleyse iş başına yoldaşlar, dostlar! Görev ortada duruyor. Ve biz sizi bir ucundan tutmaya çağırmıyoruz. Herkes yükün altına girip omuz vermelidir!

Kimyasal silahlar ve komünizme karşı "haçlı seferi"

Ahmet AKYÜZ

Günümüz dünyasının başlıca özelliklerinden birisi, dünya ölçüsünde iki sınıfsal ideoloji arasındaki savaşımın olağanüstü keskinleşmesidir. Uluslararası komünist hareketinin tüm ulusal kolları, ideolojik savaşım sorunlarını bugün her zamankinden daha fazla dikkat merkezlerine alıyorlar. Şimdi, antikomünizme karşı savaşımın, aynı zamanda barış güçlerinin sıralarında yer alan antikomünizmin etkisindeki güçlerle komünistler arasındaki savaşım birliğine nasıl hizmet edeceği sorusu günceldir. Çünkü, emperyalizmin en gerici, militarist ve saldırgan kesimi, günümüzde nükleer savaş hazırlığını, yalnız yeni kırım silâhlarını teknolojik bakımdan geliştirerek ve bunları sosyalizme karşı üslendirerek yapmıyor. Nükleer savaş hazırlığı, Regan'ın ünlü komünizme karşı "haçlı seferi" sloganı altında, dizginsiz bir antikomünist, antisovyet ideolojik ve psikolojik savaş eşliğinde yapılıyor. O nedenle, ideolojik cephedeki en küçük zayıflık, antikomünizm karşısında gerileme (örneğin iki "süper " devletten eşit uzaklıkta durma ya da "solculuk" adına, sosyalist ülkelerin barış politikasına karşı devrimci güçler arasında güvensizlik uyandırma) askeri cephede felâketi davet etmek oluyor.

"Sovyet tehdidi" - şekerli zehir

Geçenlerde, CİA'nin ülkemizdeki uzantılarından biri olan Türkiye Atlantik Derneği, Türkiye'nin NATO'ya girişinin 32'nci yılı nedeniyle ilginç bir açıklama yaptı. Dernek, Türkiye gençliğini "psikolojik savaş" konusunda eğitecekmiş. Nükleer savaş eğitiminden önce, "psikolojik savaş" eğitimi emperyalizmin bilinen yöntemidir. Amerikan ajanları, bir yandan milli eğitimi YÖK'le, yasak ve baskılarla torpilliyor, öte yandan da "psikolojik savaş eğitimi" için kolları sıvıyor. Neden? Çünkü, yalnız gençliğin değil, tüm halkımızın bilincinde köklü bir şekilde yer eden Amerikan emperyalizmine karşı tepkiyi, ulusal bağımsızığa kıskançlıkla bağlılığı psikolojik savaşla zayıflatmadan, Reagan, Türkiye ile ilgili plânlarını sonuna kadar uygulayamaz.

İşte, kullanılması devletler hukukuna göre suç sayılan kimyasal kırım silahlarıyla ilgili gelişme:ABD Savunma Bakan yardımcısı R.Perle Ankara'da gazetecilere şöyle dedi: "Türkiye, Sovyetler Birliği'nin kimyasal silah tehdidi altındadır. Bu nedenle biz de Türkiye'ye gerekli tesisleri kuracağız." Ulusal kimya endüstrimizin temellerinden biri olan Azot endüstrisini Sovyetler Birliği'nin yardımıyla kurduğumuz gerçeği bir yana. Bu "tehdit" iddiasının ortaya atılış zamanı gerçeği anlamaya yeter. Perle, bunu, tam da Sovyetler Birliği'nin kimyasal silahların yasaklanması yolundaki önerilerini bir kez daha gündeme getirdiği sırada ortaya attı. Böylece ABD'nin Sovyet önerisini neden ısrarla geri çevirdiği de ortaya çıkmış oldu.

"Küçük" bir "unutkanlık"

Olmayan bir "tehdide" karşı, kimyasal silahları topraklarımıza yerleştirmek, Türkiye için gerçek bir tehdit yaratıyor. Bir an için, bu silahların depolandığı "gizli" yerlerin bizim generallerimizce unutulduğunu, bu yerleri gösteren haritaların kaybolduğunu düşünelim. O zaman ne olurdu?

Okurlarımız, bu silahların yerlerini gösteren haritaların kaybolacağını sanırız pek ciddi bir olasılık saymayacaklar. Ama , "komünizme karşı savaştan" ulusal güvenlik sorunlarına pek kafa yoramayan, o nedenle bu işi Pentagon'a bırakan generallerimize boşuna güvenmemeli. Emekli Jandarma Genel Komutanı Haydar Sükan geçtiğimiz ay Milliyet gazetesinde, "Güneydoğu sınırlarımızdaki mayınlı araziye ait haritaların kaybolduğunu" açıkladı. Şimdi bu bölgede "yıkıcı", "bölücü" örgütleri başarıyla ortaya çıkarmakla övünen paşalar, Kıbrıs kadar büyük bir toprak parçasına serpiştirilen mayınların yerlerini bile bilemez olmuşlardır. Şunu da hatırlatalım: Doğu sınırlarımızda klâsik mayınlardan başka nükleer mayınlar da vardır ve şimdi bunların yerlerinin de bilinip bilinmediğini sormak her yurttaşın hakkıdır.

Kimyasal silah halka karşı

Kimyasal silah depolarının yerlerinin "unutulması" ne kadar küçük bir olasılıksa, bunların Türk ve Kürt halklarına yönelik olarak Amerikan emperyalistleri ve onların yerli ajanlarınca kullanılması tehlikesi o ölçüde büyüktür. Türkiye'yi üslerden arındırmak, bölgede bir barış etkeni durumuna getirmek isteyen güçler, şunu unutmamalıdır: ABD bu silahı 1970'lerde Vietnam'da kullanırken bu kitle kırımına Vietnam'lı işbirlikçileri de katılmıştır.

Elbette, kimyasal silahların topraklarımıza depolanması, komşu ülkelerle Türkiye arasındaki ilişkileri köklü bir biçimde, olumsuz yönde etkileyecektir. Şimdi Irak-İran arasındaki savaşa sözde "arabulucu" kılığında burnunu sokmaya çalışan Evren-Özal ikilisinin, yarın Basra Körfezine yönelik bir saldırıda ya da Kerkük petrollerine el atma amaçlı yeni bir Irak içi operasyonda bu silahları kullanacağından şüphe edilmemelidir.

Kimyasal silahların topraklarımızda depolanmasının tek açıklanan gerekçesi "Sovyet tehdidi" olduğuna ve bu sav hiç bir kanıta dayanmadığına göre, şimdi her insan düşünmelidir: Antisovyetizm kimin işine yarıyor, kime zarar veriyor?

Perle'ün açıklamaları burjuva liberal çevrelerden, İslamcı çevrelere kadar çok geniş güçlerin tepkilerine yol açtı.

Ulusal demokratik bir diyalog zorunludur

Biz bu çevrelerle ideolojik bakımdan hiç bir şekilde anlaşamasak bile, bu anlaşmazlığın canımızı almaya yeltenenlere karşı birlikte savaşmaya engel olmadığı kanısındayız. Unutulmamalı ki, emperyalist NATO ülkelerini, "Sovyet tehdidini" önlemek adı altında, dünyaya yeniden egemen olmak için ayağa kaldıran, Pershing-2 ve Cruise füzeleri üzerindeki Reagan'ın komünizme karşı "haçlı seferi", hangi dinden, hangi dünya görüşünden olursa olsun tüm insanlığı tehdit ediyor.

Barış için Sovyetler Birliği ile ABD arasında, NATO ile Varşova antlaşması ülkeleri arasında yapıcı bir diyalogu insanlığın geleceği için zorunlu görüyorsak, neden ülkemizin barış ve ulusal bağımsızlıktan yana güçleri arasında ulusal,demokratik bir diyalog kurulmasın? Bunu gerçekleştirmek zorunludur ve sanıyoruz ki, olanaklıdır da.

Bize göre, komünizm fikirleriyle hiç bir şekilde bağdaşmayan, buna karşılık, ülkemizin bağımsızlığını, bütün komşu ülkelerle barış içinde yanyana yaşamasını savunan her aklı başında insan şimdi şu gerçeğin üzerinde daha açık bir görüşe varabilir: İnsanlık, hiç bir zaman böyle bir yokoluş tehdidiyle karşı karşıya gelmemişti. Aynı zamanda, antikomünizm, bugün olduğu kadar hiç bir zaman, komünizme inanmayanları böylesine tehdit etmemişti. O nedenle partimiz, antikomünist, antisovyet ideoloji ile savaşırken, gerçekte bu ideolojinin etkisi altında kalan herkesin, tüm halkın ulusal çıkarlarını, yaşama hakkını savunmuş oluyor ve barış, ulusal bağımsızlık, demokrasi güçlerinin birliğine büyük bir yardım yapıyor.

Yerel seçimler ve...

Başı 12. sayfada

ya cunta rejimini bunalımdan kurtarmak için boyalı basının reklâm ettiği taktiğe (sağ oylar ANAP'da, sol oylar SODEP'de toplanmalı) hizmet etmek ya da yurtdışında kendi söyler kendi dinler bir takım kimselerin sözde taktik icat etme saplantılarının bir ürünü olacaktır.

Nitekim, kendilerine sol diyen kimileri, şu son zamanlarda yeni taktikler arıyorlar. Örneğin "yeni yol" arayışına giren Dev-Yol yurtdışı yöneticileri ya da "faşizm çözülüyor" teorisini çıkaran İşçinin Sesi yazarları, yerel seçimlerde, SODEP'in seçim "zaferiyle" devrime doğru sıçrama taktiğine yönelirlerse buna şaşmamak gerekir. Tüm politik analizleri bu sonuca çıkıyor.

Bu gibiler için bu seçimlerde asıl soru, "ne yapılırsa rejim darbe yer" sorusu değildir. Bunlar, politik bakımdan geri herhangi bir seçmen gibi "acaba hangi partiyi desteklesek" diye düşünüyorlar. Kararları nedir, seçime az bir zaman kala halâ belli değil.

"Faşizm çözülüyor" ya da "askersel faşist rejimde 'sivil toplum'u yaratabilecek boşluklar var" teorileri ile "oylar SODEP'e" sloganı birleşince, ortaya rejim içinde adım adım "demokratikleşme" taktiği çıkar ki, bu taktik adamı, bırakalım SODEP'i, işbirlikçi, sağ güçlerin kuyruğuna takar.

Oyların üç cunta partisinden üç muhalefet partisine kayması, bunlardan hangisi daha çok oy alırsa alsın, cuntayı ve hükümeti yıkmak için, işçi sınıfının ve halkın eline iyi bir silâh verir.

O nedenledir ki, burjuva muhalefeti "zafer" kazanmakta isteksizdir, yaptığı muhalefet yarım ağızdır. Onu korktuğu zafere biz zorluyoruz. Ve eğer yarın küçük bir olasılıkla, üç muhalif parti seçimlerde gerçek bir güç toplarsa, biz yine onları korktukları zafere zorlayacağız.

Daha şimdiden açıktır ki, burjuva partileri böyle bir zafere yanaşmaktan çok uzlaşmaya hazırdırlar. Bu durumda işçi sınıfı, bu partilerin yığınlarını çok daha kolay kendi yanına çekecek, daha geniş güçleri birleştirecektir.

O nedenle şimdi, örneğin SODEP'in DYP'den, ya da RP'nin DYP'den daha fazla oy alıp almaması ikincil sorundur. Elbette, oyların üç muhalefet partisine kaydığı durumda, SODEP'in daha çok oy alması olumludur.

Komünistler, 6 Kasımda "cunta partilerine hayır" diyen bir milyon işçi ve emekçiyle birlikte yürüyor ve bu seçimlerde, başta SODEP olmak üzere tüm partileri "aşağıdan", yani tabandan, halkın acil taleplerini savunmaları için zorluyor. Bu çizgi, seçimlerde oyların anti emperyalist, demokratik talepleri savunan adaylara verilmesi yönündeki çağrıyla dile getiriliyor. "Halkın oyunu isteyenler, onun ivedi taleplerini desteklemelidirler." İşte komünistler böyle konuşuyorlar.

Türkiye'nin güçlü bir TKP'ye ihtiyacı var

Biz, halka seçim sonrası doğabilecek bir bunalımdan korkmamak gerektiğini, ama aynı zamanda buna hazırlanmak gerektiğini söylüyoruz. Yığınları doğacak olanaklardan olduğu kadar, artacak tehlikelerden de bilgili kılıyoruz. Süngüyle gelenlerin, oyla gitmeyeceğini, kalmak için herşeyi göze alacağını gösteriyoruz.

Cuntanın üç partisine karşı muhalefetteki üç partinin yerel seçimlerden başarıyla çıkması kendi başına bir amaç değildir. Niçin? Çünkü birincisi, bununla demokrasi kendiliğinden gelmez. İkincisi, bu partiler eğer uzak bir olasılıkla erken seçimlerle parlamentoda temsil edilme olanağı elde etseler bile, bununla halkın ulusal çıkarlarından, demokrasiden yana köklü bir değişim ortaya çıkmaz. Çünkü bırakalım DYP'yi, SODEP bile halkın en ivedi sorunlarına çözüm getirecek bir programa ve yaklaşıma sahip değildir. Bu parti, bu yolda kimi adımlar atacak olsa bile, bunu tek başına, sol güçlerin katkısı olmadan yapamaz. Üçüncüsü, eğer işçi sınıfı kendi partisinin öncülüğünde örgütlenemezse, eğer orta katmanlar, köylüler çıkarlarının işçi sınıfıyla bağlaşıklıkta olduğunu göremezlerse, eğer Türk ve Kürt sol güçler kendi aralarında birleşemezlerse, tüm bu devrimci güçler, burjuva muhalefetinin cunta partilerine karşı elde ettiği başarıyla ortaya çıkacak elverişli koşullardan yararlanamazlar. Yararlanmak bir yana, burjuva muhalefetinin hegemonyası altına düşerler ve önlerindeki amaçlardan uzaklaşırlar.

Bu gerçekçi analizden bir tek sonuç çıkıyor. Komünistler, bu seçimlerde de, seçim sonrasında da önlerine temel görev olarak TKP'ni güçlendirme görevini koyuyorlar. Çünkü ancak böyle bir parti işçi sınıfını birleştirebilir, tüm ulusal demokratik güçlere önderlik edebilir, burjuva muhalefetinin kararsızlığıyla savaşabilir ve Evren-Özal ikilisini, Amerikan emperyalizmini durdurma ve geri püskürtme, ulusal demokrasiyi gerçekleştirme yolunda ulusal çapta direnişin hazırlanmasına başarıyla yol gösterebilir. TKP 5. Kongresi ve MK 1. Plenumu o nedenle "daha güçlü bir TKP" sloganıyla partiyi güçlendirme görevini dikkat merkezimize koymuştur. TKP'yi güçlendirme sorunu, hiç bir zaman komünistlerin dışındaki ilerici güçlerin çıkarlarıyla böylesine dolaysız bir şekilde bağlanmamıştı.

Çirkin Amerikalı...

Başı 3. sayfada

alıyor, ilk kez Çevik Kuvvetler bu biçimiyle gündeme geliyor. Türkiye, bölgede İsrail'in yanı sıra gittikçe daha netleşen bir Amerikan jandarmalığı üstleniyor.

Özal, Ocak ayındaki bir basın toplantısında, "İncirlik anlaşması insanidir" diyordu. Amerikan Senatosu'ndaki bütçe görüşmeleri sırasında senatör Byrd: "İncirlik'ten Lübnan'a günde 600 asker ve malzeme taşınıyor" dedi.Bu "insanlar", kadın-erkek, genç-yaşlı demeden Lübhalkının üzerine bir gecede 27 ton bomba yağdırıyor.

TKP MK 1. Plenumu önde duran görevi saptamıştır: "Şimdi, tüm barış güçleri açısından önde duran somut görev, mevcut Amerikan üslerine karşı, yeni kurulmak istenen üslere karşı, bu üslere yerleştirilmek istenen nükleer silahlara karşı en geniş güçleri harekete geçirmektir."

Edirne'den Van'a kadar her il, her ilçe, her kasaba ve her köyde durumun ciddiliği, tehlikeler ortaya konmalı, bunları önlemek için herkes sesini yükseltmeli en geniş güçler harekete geçmelidir. Türkiye'nin dört bir yanından halkımızın gür sesi haykırmalıdır: "Çirkin Amerikalı, üslerinle, silahlarınla, ajanlarınla defol!"

Amerikan üsleri

Başı 3. sayfada

6- Nükleer silah depoları:

Erzurum, Erhaç (Malatya'nın güneyi), Mürted, Çakmak (Ankara'nın güney batısı), Eskişehir, İzmit ve Balıkesir'de vardır. 12 Eylül'den sonra Erzurum'daki depo ile ilgili yeni anlaşmalar imzalandı. Sovyet sınırında Kars'daki yeni üsse de bu tür silahların yerleştirilmesi planlanıyor.

7- Radar istasyonları:

NATO erken haber alma radar istasyonları. Bu, Norveç'den başlayıp, Federal Almanya üzerinden İtalya, Yunanistan ve Türkiye'yi bağlamaktadır. Şimdi bu sistem 1983'den bu yana Karaman'da çalışmaya başlayan AWACS sistemiyle yeni bir boyut kazanmıştır.

Ek bilgi:

Türkiye, Ortadoğu'da toprakları üzerinde en çok Amerikan üssü bulunan ülkedir. Bölgedeki en büyük 7 üs, Türkiye'de bulunmaktadır. Mısır'da 5, Umman'da 3, Somali ve Suudi Arabistan'da bir hava üssü vardır. Somali'de ayrıca 1 deniz üssü bulunmaktadır. Kenya'da 3 havaalanı, 1 liman, Bahreyn'de de bir havaalanı ile bir liman vardır. Bunlar, Diego Garcia adasındaki CENTCOM Çevik Kuvvetler Komutanlığının da bulunduğu büyük üsle bağlı faaliyet göstermektedir.

EVREN-ÖZAL

Başı 1. sayfada

Özal'ın takvimi yok! Beklemiyor.

Biz niçin, neyi bekleyelim? Dün süngüyü görünce bizi yüzüstü bırakıp şapkalarını alıp gidenlerin şu kadar yıl sonra seçim kazanıp bizi kurtarmasını mı bekleyeceğiz?

Elbette yerel seçimlerde oyumuzu düşmana en çok zararı verecek biçimde kullanacağız.Ona rahat yüzü vermeyeceğiz. İstediği politik istikrarı hiçbir zaman kuramayacak. Memleketi mezarlık sessizliğinde tutamayacak.

Ama sonuç almak lazım! Özal'ı durdurmak lazım! Zindanlardaki evlatlarımızı kurtarmak, ölüm roketleriyle, kanemici şirketleriyle gelen Amerikan haydutlarına geçit vermemek için, holdinglerin gönlünden kopanı değil, hakkımızı almak için harekete geçmek, asıl şimdi zorunlu.

Dayanacak,güvenecek güçler var. Fabrikalarda, mahallelerde giderek daha çok bir araya gelen bilinçli işçiler, yurtsever aydınlar var. Bıçak boğaza dayandı, artık yeter diyen milyonlar var. Kurtuluş soldadır-bu inancı yıkamadılar. Her şeyden önce birliğini, örgütlü gücünü korumayı başaran, güçlenen TKP var. Savaşan direnen halkların mutlaka kazandığının sayısız örneği var.

Madem ki, Türk-İş başları kendi istedikleri % 43 zamdan bile yüzgeri edip köşelerine çekildiler, o zaman şimdi % 43 zam için asıl biz işçiler sesimizi yükseltelim.

Madem ki, cuntanın partileri bile oy avcılığı için sözde af önerileri getiriyor, biz demokratlar, yüreği yanık analar, babalar, eşler genel politik af için sesimizi asıl şimdi daha da yükseltebiliriz.

Madem ki, dün "son Türk devletini kurtarmak" gerekçesiyle her barbarlığı yapanlar, bugün son işletmeye kadar tüm devlet fabrikalarını yok pahasına satışa çıkarırken, kendi "Halkçı" Partileri bile karşı çıkar görünüyor, asıl biz KİT çalışanları, devlet memurları, devletle iş yapan köylüler, tüm yurtseverler sesimizi daha gür çıkarabiliriz.

Madem ki, İncirlik'in Pentagon'un saldırılarına destek olarak verilmesine karşı Evren'in adamı Sunalp gibiler bile söz söylemek zorunda kalıyor, biz gerçek barış güçleri çok daha aktif öne atılabiliriz.

TKP halkımıza sesleniyor: Her olanağı, her yolu kullanarak, sesimizi yükseltelim, birleşelim, geçen hergünü bu yolda daha iyi değerlendirelim. Evren-Özal ikilisini durdurmak için kollarımızı sıvayalım!

İşsizlik...

Başı 6. sayfada

Özal, işsizleri boş umutlarla oyalarken, işçileri de işsizlikle tehdit ederek hüküm sürmek istiyor. Ücret artışı isteyen işçilere, "ücretler artarsa enflasyon da artar, enflasyon artınca da işsizlik artar" diyor. Yalan söylüyor. Özal'ın programının yürürlükte olduğu son 4 yılda işsiz sayısı en az 2 milyon artmışken, gerçek işçi ücretleri sürekli geriledi.

Biz işsizliğin kesin çözümünün ancak sosyalizmde olanaklı olduğunu biliyoruz. Ama biz, bugünden alınacak bazı önlemlerle, bir yandan ücretler artarken,bir yandan da işsizliğin azalabileceğini de biliyoruz. TKP programı, işsizliği en önemli sosyal sorun olarak görüyor. "İşsizliğe karşı savaşımın ekonomik politikanın temel sosyal hedefi olması, işsizliği azaltacak özel programlar uygulanması" gerekir diyor. Böyle halk yararına bir ulusal ekonomiyi ancak ulusal demokratik güçlerin iktidarı uygulayabilir. Ve ancak ulusal demokratik güçlerin iktidarı işsizliği önleyecek kaynakları rahatlıkla bulabilir. Ülkede bunun için yeterli kaynak vardır. Nedir bu kaynaklar? Örneğin:

- Her yıl F-4 ve F-16 uçaklarına, İngiliz roketlerine 250-300 milyon dolar ödenmezse,
- Kuzey Kıbrıs'daki işgalin sürmesi için 1984'de 30 milyar lira harcanmazsa,
- Tekellere sağlanan son 200 milyarlık vergi kolaylıklarından vazgeçilirse,
- Sosyalist ülkelerle hem ulusal sanayinin gelişmesine temel olan hem de çok sayıda işçiye iş olanağı sağlayan ortak sanayi projeleri gerçekleştirilirse (örneğin ülkemizde Sovyetler Birliği tarafından kurulan tesislerden yalnızca biri, İskenderun Demir Çelik 15.000 kişiye iş olanağı sağlarken, Koç Holdingin tüm işletmelerinde toplam 26.000 kişi çalışıyor),
- Fabrikalarda ücret kısıtlamasına gidilmeksizin 40 saatlik iş haftası uygulamasına gidilirse, hem işsizliği azaltacak,hem de ücretleri artıracak bir dizi kaynak yaratılmış olur.

Bugün Özal hükümetinin uyguladığı ekonomik program ile gerçek ücretlerin artması, işsizliğin azalması bir yana artmasının önlenmesi olanaksız. Görev sendikalara, işçilere düşüyor. İşsiz kalma tehlikesi her işçi için her an var. Eğer sendikalar işçilerin haklarını korumanın yanısıra işsizlerin de çıkarlarını savunurlarsa, Özal hükümetinin ve patronların işsizliği, işçi ücretlerinin yükselmesine karşı bir silah olarak kullanmasını önleyebilirler. Bu nedenle sendikalar işsizlere sahip çıkmalı, işsiz kalan işçilerin sendika üyeliklerinin aidat ödemeksizin devam etmesini derhal benimsemelidirler. İşsizlerin, işten çıkarılmış işçilerin örgütlenmesine, onların temel gereksinmelerinin karşılanmasına yardımcı olmalıdırlar.

Zindanları...

Başı 1. sayfada

de demokrasiye geçildiği için değil, geçilmediği için af isteniyor. "Yerel seçimler yapıyoruz" yaygarası kopartılan günlerde Diyarbakır'da 10' a yakın yurtsever hunharca öldürüldü. Öteki tutukevlerinde de barbarca baskılar, işkenceler sürüyor. 6 Kasım seçimlerinin haftasında Barış Derneği yöneticileri ağır hapis cezalarına çarptırıldı. Şubat sonunda İzmir'de TKP davasında 9 yurtsever Askeri Yargıtay'ın emriyle mahkum edildiler. O nedenle genel af istemini "demokrasiye geçildi, şimdi bu adımı genel af ile tamamlamak gerekir" biçiminde beliren bir yaklaşımla ele almak, yalnızca halkın şaşırtılmasına hizmet eder.

Evren-Özal ikilisi, af isteminin demokrasi istemiyle sımsıkı bağlı bulunduğunun farkındadır. Diyarbakır'daki cinayete bu nedenle sansür kondu. Şimdi cunta partileri MDP ve HP, yerel seçimlerdeki oy oranlarını korumak amacıyla bu istemi kuşa çevirip, propaganda malzemesi yapıyorlar. Onların amaçları, sorunu parlamentoda kilitleyip kangrenleştirmek, yerel seçimlerden sonra da "unutturma"ya çalışmaktır.

Oysa af, cuntanın parlamentosunun değil, genel demokratik hareketin sorunudur. Af isteminin karşısına dikilen en önemli engel, demokrasinin karşısına dikilen en önemli engeldir. 1982 Anayasa'sıdır. O nedenle af isteminin yaşama geçmesi, cuntanın parlamentosunda ellerin kaldırılmasıyla değil, yığınların birleşik eylemiyle sağlanacaktır.

Af sorunu, gerici-baskıcı tüm yasalara karşı savaşımın sorunudur. Ücret zammının kırpıldığı günlerde, işçi sınıfının haklarını savunmakla suçlanan DİSK yöneticileri, idam cezası istemiyle yargılanıyor.

TKP, faşist MHP başları dışındaki tüm politik tutukluların özgürlüğü için savaşımı, başa alıyor. Bunların tutukevlerindeki insanlık dışı uygulamalara karşı yiğit direnişlerini destekliyor. Türk ve Kürt tüm ilerici tutukluların özgürlüklerine kavuşmaları için, 141 ve 142. maddeleri, 146. maddeyi de içeren bir genel affın çıkarılması için savaşım, günün konusudur. Parti, tutuklu yakınlarının cezaevlerindeki uygulamalara karşı, antidemokratik mahkeme kararlarına karşı yaptıkları girişimleri, Barış Derneği başkanı Dikerdem'e özgürlük girişimini tüm gücüyle destekliyor. "Genel politik af!" "Tüm politik tutuklulara özgürlük!" Bu belgi, tüm sol güçleri, en geniş yığınları birleştiriyor. Partimiz zindanları boşaltma savaşımında da en önde yürüyecektir.

GÖREVLERE YENİ YAKLAŞIM VE ATILIM

Başı 1. sayfada

Ama daha şimdiden, partinin çizdiği program, platform bizden olağanüstü bir çalışma istiyor.

Ama nasıl bir çalışma?

Partimizin şimdi önüne sorumluluk dolu ve bu nedenle de coşku verici görevler koyduğu, kadroların işe heyecanla sarıldığı, bütün alanlarda çalışmaları iyileştirmek için plânlar, programlar yapıldığı bir sırada, bürokratizmle, pasiflikle, yenilikden korku duygusuyla, kendinden hoşnutlukla savaşımı, iradecilik, kararlardan mucize bekleme eğilimlerine karşı savaşımla birleştirmeliyiz. Kararlar, plânlar uygulanmak içindir. Kadroların, yığınların gözünü boyamak, onlara "devrimciliğimizi" reklâm etmek için değil. Öyleyse alınan her karar uygulanmalı, uygulanmayacaksa böyle kararlar alınmamalıdır.

Biz komünistler, ne denli devrimciysek, o ölçüde de gerçekçi insanlarız. İradecilik bize yabancıdır. Bir gün içinde bütün sorunlar çözülemez. Güçleri belirli noktalara yığmadan ve bütün görevler zincirinde tutulacak ana halkayı doğru saptamadan, başarılı hiç bir çalışma yapılamaz. Çalışma tarzımıza egemen olması gereken yaklaşım budur. Bu yaklaşımla işler bir sıraya konduktan sonra, uygulamada bize, devrimci atılganlıkla, pratik iş adamı becerisini en iyi şekilde bağdaştırmak düşüyor. Bir başka deyişle Leninci çalışma tarzını öğrenmeliyiz.

Parti kongresinde, Plenumda öne konan görevler arasında, partiyi güçlendirme sorunu birincildir. Bunu saptamak yetmez. Şimdi partiyi güçlendirme gibi karmaşık bir görevler yumağı içinde nereden başlamak gerektiğini düşünmeliyiz. Örgüt sorunlarından mı, ideolojik çalışmalardan mı başlamalıyız? Burada, sorunu çözmek için, bu iki acil görevin kesişme noktasını yakalamak gerekiyor. Bu nokta, MK Organı Atılım'ın içerik ve dağıtım bakımından iyileştirilmesidir. Şimdi biz çalışmalarımızı bu yönde derinleştirmeliyiz. MK Organlarımızınnitelikçe gelişmesinde belirleyici adım, tezleri ve yeni parti programını yaparak 5. Kongre tarafından atılmıştır. MK plenumu güncel politik sorunları aydınlatmıştır. Şimdi Atılım Yazı Kurulu'nun elinde zengin bir materyal var ve güncel politik gelişmeleri ele alıp, işbirlikçi oligarşinin ve ABD emperyalizminin iç yüzünü açığa vururken, işçi sınıfının, tüm halkın eylemine yol gösterirken, bu parti belgeleri yeterlidir.

MK,parti basını – okuyucu bağını güçlendirmek, enformasyon gereksinimini karşılamak için okuyucu ve dinleyiciler arasında bir yarışma açtı, bunun gerekli pratik adımlarını attı. Bir dizi eksikliklere ve zorluklara karşın, şimdi Atılım'ı içerik bakımından geliştirmek için olanaklar daha fazladır.

MK 1. Plenumu, kongre kararı doğrultusunda, Atılım'ın biçim olarak da yetkinleştirilmesini ve en önemlisi, önce 15 günde bir, koşullar olgunlaştığı zaman da haftada bir çıkarılmasını karar altına aldı, buna ilişkin pratik sorunları saptadı. Bu kararın uygulanması için gerekli hazırlıkları yapmak üzere PB'ya belli bir süre tanıdı.

TKP'nin şu andaki olanakları, hemen 15 günlük ve gelecekte de haftalık bir yayın organı çıkartmaya, aynı zamanda, bu yayının boyutlarını günlük gazetelere yakın bir biçime dönüştürmeye yeterli midir?

PB Plenum sonrası yaptığı değerlendirmelerin ışığında bu soruya olumlu yanıt veriyor.

Sorunun önemi açıktır. Elbette yurtdışı koşullarında bir yayın organını 15 günde bir, hatta haftada bir, üstelik çok daha gelişkin bir şekilde çıkartmak her zaman olanaklıdır. Partimizin bu konuda yeterli deneyimi vardır. Ama, özünde bu sorun, Türkiye'de gazetenin düzenli, kesintisiz ve güvenlikli bir şekilde dağıtım hızını en az yüzde yüz arttırmanın ön koşullarını yaratma sorunudur.

15 günlük düzenli bir dağıtımı, polisin dikkatinden uzak gerçekleştirmek son derecede ciddi önlemler almaksızın başarılamaz. Bizce bunu gerçekleştirmek, basit gibi görünse de, partinin güçlenmesinde önemli bir adım olacaktır. Ancak hayatlarında bir gün olsun polisin cehenneme çevirdiği illegalite ortamında çalışmamış kimseler, el kadar Atılım'ın ayda bir kere, hele 15 günde bir kere düzenli dağıtımının zorluklarını kavrayamazlar. Yurtdışında çok yayın var. Buna bir diyeceğimiz yoktur. Ama, Türkiye'de yayın dağıtmak, bunu sürekli, düzenli bir şekilde başarmak demek, parti demektir. Bolşeviklerin Iskra gazetesi deneyimi, bizim ülkemiz için geçerlidir ve bizim partimiz bu görevi, tüm zorluklara, zayıflıklara karşın yerine getirebilen tek partidir.

Şimdi gazetenin 15 günde bir dağıtımına geçmek ve geleceğe dönük olarak da haftalık yayın için önkoşulları yaratmaya başlamak artık zorunludur. Lenin, "bol sayfalı dergiler gibi ayda bir" yayınlanan bir gazetenin, gazete adını taşımaya lâyık olmadığını, "ayda dört defa" çıkan bir gazetenin üzerine düşen görevleri yerine getirebileceğini bundan çok önce söyledi. Şimdi, yığınsal haberleşme araçlarındaki ölçüsüz gelişme koşullarında Lenin'in sözleri çok daha fazla geçerlidir. Şimdilik 15 günlük yayın yolunda bir adım atmalıyız. Bu, ideolojik savaşımın sertleştiği koşullarda, yığınları olayların gerçek yüzünden haberli kılma görevimizin büyümesinden olduğu gibi, bir başka ve temel nedenden de zorunludur.

Parti 5. Kongresi, önümüze ulusal çapta direnişin hazırlanması görevini koymuştur. En az her 15 günde bir kere, tüm organları ve hücreleriyle harekete geçen, her 15 günde bir halka halka genişleyerek yığınlarla temasa gelen bir parti mekanizması yaratmak, ulusal çapta direnişi hazırlamanın temel, vazgeçilmez ön koşuludur. Atılım bu nedenle 15 günde bir yayınlanmalı ve her parti örgütü daha şimdiden, gelecekte haftalık yayına geçmenin olanaklarını araştırmalıdır.

Lenin, "Ne Yapmalı"da, "Rusya'da düzenli olarak onbinlerce dağıtılacak haftalık bir gazete çıkarabiliriz" diyordu. O zaman "Bu gazete, sınıf savaşının ve halk öfkesinin her kıvılcımını alevlendirerek genel bir yangına dönüştürebilecek muazzam körüğün bir parçası olurdu. " Ve ekliyordu: "Biz işte bunu hayal etmeliyiz."

Şimdi Atılım dağıtımı ile ilgili var olan zorlukları yenmek için belgimiz şu olmalıdır: "15 günde bir dağıtımı bazı örgütler başaracak, aylık dağıtımda bile zorlukla karşılaşan örgütler onları geçecek." Görevi yerine getirmenin dışında seçenek yoktur.

Atılım'ın biçim olarak geliştirilmesine gelince... Yurtdışında yeni bir biçim altında gazeteyi yayınlamak zorunludur. Binlerce politik göçmenin bulunduğu Batı Avrupa'da, ideolojik çalışmanın, propagandanın önemi daha da artmıştır. Partimizin yerel örgütleri gelişmiş, yurtdışında kardeş partilerin yayınlarıyla tanışan işçi yoldaşlarımız, bizden haklı olarak "gazete kimliğinde" Atılım isteminde daha sık bulunmaya başlamıştır.

İşte tüm bu nedenlerle, Atılım kendisini biçim olarak Türkiye'de gizliliğe, Batı Avrupa'da ise açık çalışma koşullarına uyduracaktır.

Hemen bu sayıyla birlikte 15 günde bir yayın için! Hiç durmaksızın biçim bakımından yeni bir Atılım için! Haftalık gazete "düşümüz"ü gerçekleştirmede atılacak ilk adımlar bunlardır.

Tek tek propagandacılarımız, ajitatörlerimiz ve örgütçülerimiz yerel çalışma içinde şu son on yıl içinde büyük ölçüde ustalaştılar, olgunlaştılar. Yerel propaganda ve örgütlenme çalışmalarının yeni bir düzeye yükseltilmesi için, kollektif propagandacımız, ajitatörümüz ve kollektif örgütleyicimiz olan Atılım da, şimdi çok daha fazla ustalaşacak, güçlenecektir. O, kurucusu Bilen yoldaşın anısını böyle canlı tutacaktır.

Türkiye'nin güçlü bir TKP'ye ihtiyacı var

Yerel seçimler ve tutumumuz

Doğan DİNÇ

Yerel seçimler, burjuva basınında "demokrasinin bir göstergesi", demokrasiye geçişte ikinci büyük adım vb. olarak değerlendirilirken, tam üç yıldır generallere dolaylı, dolaysız dayanışma gösteren Batılı hükümetler, hatta sosyal demokrat partiler, "yerel seçimlerden sonra Türkiye'nin demokrasiye yöneldiğine" inanmaya hazır olduklarını açıkladılar.

Bu arada, kimileri ANAP'ın, kimileri ise SODEP'in en çok oyu alması durumunda işlerin düzeleceği yolunda öyle bir gürültü kopardılar ki, bırakalım politik bakımdan geri seçmenleri, pek deneyli "solcular" bile, yeni bir 12 Mart sonrasının umuduna kapılır oldular.

Seçimler antidemokratiktir

Gerçek nedir?

Diktatörlüğün "istikrarı" korumayı umduğu, burjuva muhalefetin ise tırnak içinde bir zafer beklediği 25 Mart yerel seçimlerinin temel özelliği antidemokratik bir seçim olmasıdır.

Seçimler diktatörlüğün dayattığı koşullarda, sıkıyönetim altında yapılıyor. Gerçi beş ilde sıkıyönetimin kaldırılacağı ilan edilmiştir ama, bu bir aldatmacadan öte bir anlam taşımıyor. Seçim yasası diktatörlüğün tüm yasaları gibi antidemokratiktir ve diktatörlüğün "istikrarı koruma" amacına göre hazırlanmıştır.

Seçimlerin antidemokratik karakteri en başta TKP olmak üzere ilerici sol partilere seçime katılmanın yasaklanmış olmasıyla da kendini gösteriyor. Bu Özal'a güçlü bir darbe indirme olasılığını azaltıyor. Doğrudan seçime katılması olanaklı olmayan solun, seçimleri gene de güçlü bir biçimde etkilemesinin ve seçimlere yön verebilmesinin kaçınılmaz koşulu olan solun birliği ise, ne yazık ki sağlanabilmiş değildir.

Bu seçimlerde, Özal'ın yığınlar üzerinde henüz etkili olan demagojilerinin etkisini de hesaba katmak gerekir. Orta katmanların kimi bölümlerine sağlanan ufak tefek şimdilik kâğıt üzerindeki vergi, harç vb. indirimlerin, faturalı yaşam masallarının etkileri ve ABD'nin ekonomik, politik desteği, boyalı basından başlayıp benzin bayilerine kadar varan Özal yandaşı bir propagandacılar ağının çabaları, tüm bunlar da seçim ortamını koşullandırıyor.

Ama 25 Mart seçimlerinden olumlu bir sonuç elde etmek her şeye karşın olanaklıdır. Cunta ve hükümet bunu önlemek için çalışıyor.

Gerçekte diktatörlük ve hükümet savunmadadır

Evren-Özal ikilisinin temel amacı diktatörlük rejiminde bir "istikrar" sağlamaktır. Varolan politik istikrarsızlığın daha da derinleşmesi korkusu onları ellerini çabuk tutmaya zorluyor. Bir yandan "kabul edilebilir", "parlamenter" bir görünüm yaratma çabasının 6 Kasımda tamamlanamamış olması, öte yandan ekonomik planda bir bozgunun patlak verme olasılığının gittikçe artması ve en önemlisi ABD emperyalistlerinin Ortadoğuya ilişkin planlarında generallerin almak istedikleri uğursuz görevler "istikrarı" gerekli kılıyor. İşte öyle bir istikrar! Süngünün istikrarı! Ellerini çabuk tutmazlarsa, şimdi kısmen etkili olan, "köşeyi dönüyoruz" "demokrasiye geçiyoruz" imajı kökten yıkılabilir, ABD emperyalizminin planları aksayabilir, ekonomiyi üretimde bir artış olmaksızın ayakta tutmaya çabalayan garip ekonomik politikanın ve diktatörlüğün sonu gelebilir. Gerçekte diktatörlük ve hükümet güçsüzdür. Onlar, ister zorla, isterse burjuva muhalefetle uzlaşma yoluyla olsun hiç değilse, gelecek beş yıl için zaman kazanmak zorundadırlar.

"Erken" seçimi bu yüzden göze aldılar. Ama şunu da biliyorlar ki, 25 Mart yerel seçimleri politik bunalımı daha da derinleştirebilir, şimdi seçime katılma olanağına kavuşan burjuva muhalefet partilerinin diktatörlük partilerinden alacakları bir fazla oy, sahte parlamentonun "değerini" sıfıra indirebilir.

Hükümetin konumlarını koruması, onun gücünü değil, burjuva muhalefetinin güçsüzlüğünü gösterecektir!

Şimdi burjuva muhalefet partileri seçimi "kazanmak" istiyorlar. Belediye Başkanlıklarını "almak" istiyorlar. Ama "erki almak!" Hayır bunu istemiyorlar. Erk söz konusu olduğunda elleri ateşe değmiş gibi oluyor. Bir erken seçim lafı gerçi ortalıkta dolaşıyor, ama herkes de biliyor ki, ne olası bir zafere, ne de bir zaferden sonra erki alabilme gücüne, halkın aktif eylemi ve sol güçlerin katılımı olmadan ulaşılamaz. Burjuva muhalefet partilerinin halkın devre dışı bırakıldığı bir seçim taktiğiyle sonuç almaya çalıştıkları ortadadır.

Cunta partilerinin yenilgisiyle, varolan politik istikrarsızlığın seçimler sonrası bir üst düzeye tırmanması ve yığınların demokrasi isteminin daha güçlü yükselmesiyle doğacak sosyal-politik bir bunalım, burjuva muhalefete korkutucu bir düş gibi geliyor. Onlar seçimi kazansalar bile, doğacak koşullarda halkın, aktif gücüyle sonuca ulaşmasını değil, tam tersine erkin generallerde kalmasını kabul etmeye ve halktan uzun sancılı bir "demokrasiye geçiş"e katlanmasını istemeye hazırlanıyorlar. İşte bu nedenle de böylesi bir bunalımın halkın aktif eylemiyle gerçek değişimlere yol açabileceğini gören ve bunu amaçlayan TKP'den, öteki sol güçlerden uzak duruyorlar. Onlar hem halktan oy istiyorlar, hem de eğer seçimi kazanırlarsa ortaya çıkabilecek sonuçlardan ürküntü duyuyorlar. Kısacası bunalımla oyun oynuyorlar..

DYP, Refah Partisi ve SODEP'in tutumları neden böyledir? Üçü de burjuva partisidir de ondan. Elbette üç parti sınıfsal karakterleri, politik amaçları ve ideolojileri bakımından birbirlerinden farklı konumlarda bulunuyorlar. DYP yalnızca ordunun politik yaşamda aktif rol almasına karşıdır. Dış politika konusunda muhalefet partisi olmanın gereklerini yerine getiriyor olmaktan öte köklü bir eleştiri getirmiyor, içerde olsa olsa emperyalizm yanlısı reformlar amaçlıyor. SODEP ne halkla birlikte Evren diktatörlüğüne karşı çıkmayı göze alabiliyor ne de tabanının baskısı yüzünden büyük sermayenin desteğine başvurabiliyor, ulusal-reformist bir çizgi izliyor. RP islamcı bir reformizmi savunuyor.

Kapitalizmin dünyadaki genel bunalımı, ülkemizdeki ekonomik bunalımın köklerinin gel geç önlemlerle söküIüp atılamayacak kadar derinde bulunması, içinden çıkılmaz yapısal bunalım bir tüm olarak burjuvaziyi sosyal-politik bir bunalımdan bucak bucak kaçmaya yöneltiyor. Öyle ki, politik durumdan hoşnut olmayan kimi burjuva çevreler, ekonomik politikadan zarar gören kimi kapitalistler denize düşen yılana sarılır örneği, kendi çıkarlarını dile getiren muhalefet partilerini bile desteklemiyor, diktatörlüğün, Özal Hükümetinin çevresinde kümeleniyorlar. Öte yandan sosyal,politik bir bunalımın halkı kaçınılmaz bir biçimde devreye sokması ve bir kere devreye giren halkın, ülkeyi bir daha büyük sermayenin özgürce at oynattığı bir alan olmaktan çıkarması korkusu da var.

Asıl sorun nedir?

Üç cunta partisinin oylarının üç muhalefet partisine kayması... İşte, bu seçimlere ilişkin olarak, işçi sınıfının ve tüm halkın demokrasi savaşımı için elverişli bir ortam yaratacak olan tek (ama abartılmaması gereken) sonuç budur. Bunun dışında ortaya atılan her formül

Arkası 9. sayfada